

EVA STEEN CHRISTENSEN

Dictum

VEJEN
KUNST
MUSEUM

EVA STEEN CHRISTENSEN

Dictum

*Dictum; er latinsk og betyder; det sagte,
(af dicere sige) udsagn; ord; skriftsted*

Indhold

Eva Steen Christensen i en Vejen-kontekst	
Af museumsleder Teresa Nielsen.....	5
Inventar	10
Sindets ekspansion. Af forfatter Pia Tafdrup	21
Foldninger	28
Inde i overfladen. Af ph.d.-Stipendiat Magnus Thorø Clausen	39
Flade	44
Blomstrende univers. Af Teresa Nielsen.....	55
Væg	58
Punktnedslag i værket. Af Teresa Nielsen i dialog med Eva Steen Christensen og kunsthistoriker mag. art. Dorte Kirkeby Andersen	73
Rum	84
Kunstneriske aktiviteter	97

► **Blomstrende væg/ Flowers
of Discovery.** 2007

To lag tapet

Installation i Malerisalen på
Vejen Kunstmuseum

Eva Steen Christensen

i en Vejen-kontekst

AF MUSEUMSLEDER TERESA NIELSEN, OKTOBER 2010

ESC står der øverst til venstre på computerens tastatur. De samme initialer dækker over den alsidige billedhugger Eva Steen Christensen, der er født i 1969. Som ESC-knappen er en flugtvej ud af computerens verden, byder Eva Steen Christensens skulpturer og andre værker på flugtveje ud af hverdagens trummerum – og i stedet ind i kunstens verden.

Fra den 1. december 2010 til den 1. maj 2011 vises på Vejen Kunstmuseum Eva Steen Christensens første større separatudstilling, og der bliver for alvor mulighed for at flygte ind i – eller rettere: fordybe sig i – et bredt udvalg af hendes værker.

Udstillingen afholdes i anledning af, at Eva Steen Christensen tildeles det legat, der er knyttet til Vejen Kunstmuseum, Valdemar Petersen og hustru Esther Moesmann Petersens Legat. Det er nærliggende, at det gives til en billedhugger, da museet er opstået som hjem, værksted og museum for en af landets markante billedhuggere, Niels Hansen Jacobsen (1861-1941). Eva Steen Christensens udstilling bliver således én i rækken af dem, der giver et bud på, hvad en billedhugger som Hansen Jacobsen måske ville have lavet, hvis han havde levet i dag.

En øjenåbnende formidler af kunstens verden

Med et enkelt, markant værk, **Flowers of Discovery**, har Eva Steen Christensen siden 2007 været en del af museets hverdag (se side 50 - 51 og læs mere på side 55).

Da Vejen Kunstmuseum i 2009 gennemførte tredje fase af formidlingsprojektet Kunstnermøder, var det Eva Steen Christensen, der sammen med Esben Klemann, René Schmidt, Marianne Jørgensen og Sophus Ejler Jepsen var med til at åbne de halvstore teenagers øjne for den moderne kunsts verden og muligheder. På helt enestående vis fik hun sænket deres parader og kom

direkte igennem til dem med "nøgler" til deres individuelle oplevelser af museets kunstværker. Eva Steen Christensens helt uventede greb bestod i at få eleverne til at opleve tingene "på vrangen" for derigennem også at opleve struktur. Klasserne blev af Sophus Ejler Jepsen budt velkommen ved hoveddøren, men ført bagom museet. I en sidegade stod en solid stige, der i 1. sals højde førte dem ind i museet gennem et stort vindue til Publikumsrummet. Der tog Eva Steen Christensen imod eleverne, der var lidt fortumlede over den helt utraditionelle entre. Det helt uortodokse minder om barndommens billeder af Pippi, der på sin egen vis gør rent i køkkenet ved at skøjte rundt med et par skurebørster spændt under fødderne! Næste fase var endnu vildere, for nu skulle de selv på vrangen. Piger og drenge blev delt. I hold skulle de vende deres tøj, inden de atter mødtes. Prangende mærker og andre identitetsskabende effekter var væk, og nye mønstre opstod i form af fx tøjets rå sømme. Gennem en billedkavalkade med stærke samtaleemner som Damien Hirst's værker fik eleverne indblik i, hvad der havde formet Eva Steen Christensens verden. I museets samling satte hun eleverne til at "sample" – de skulle finde detaljer og elementer, der sagde dem noget særligt. Oppe på billedskoleloftet skulle de forholde sig til deres egne proportioner ved at klippe deres silhuetter ud i baner af kraftigt papir. Deres figur blev hængt op, og de lavede plads til at indsætte et tredimensionalt element, der tog afsæt i deres "sampling". Imponerende var det at se, hvordan genkendelige skulpturelle elementer opstod af farvet karton, småpinde og andet forhåndenværende materiale. Som billeder i deres bevidsthed vil disse stærke oplevelser siden vende tilbage, når eleverne ser på andre kunstværker. Det er sikkert, at mødet med Eva Steen Christensen har været med til at ruste dem til at tage imod, og har givet dem indgange til at forsøge at forstå nutidskunsten.

Valdemar Petersen og hustru Esther Moesmann Petersens Legat

Eva Steen Christensen bliver den 15. modtager af Valdemar Petersen og hustru Esther Moesmann Petersens Legat. Det tildeles hende i anerkendelse af den konsekvente stringens i hendes værk – hendes arbejde med rene, enkle former i et alsidigt valg af materialer og teknikker. Trods enkeltheden rummer hendes skulpturer og papirarbejder masser af dobbelttydige fortællinger og uventede eventyr.

Legatet er blevet uddelt siden 1989. Det lange navn er til minde om de gavmilde stiftere. Maleren Valdemar Petersen (1899-1991) voksede op i Holsted, men var de sidste 25 år af sit liv bosat i Kolding. Ægteparret havde ingen direkte arvinger, og stiftede derfor legatet, som de – takket være det nære venskab med museumsleder Svend Holm Larsen (1926-2004) – valgte at knytte til Vejen Kunstmuseum. Legatet kan ikke søges. Det er senest i 2007 gået til billedhugger Tine Hecht-Pedersen. De tidligere modtagere har været: Annette Holdensen i 2005, Inge Bjørn i 2003, Gutte Eriksen i 2001, Ursula Reuter-Christiansen i 2000, Jørgen Rømer i 1999, Poul Winther i 1998, Ursula Munch-Petersen i 1997, Inge Lise Westman i 1996, Poul Pedersen i 1995, Loui Michael i 1994, Villy Emil Hansen i 1993, John Olsen i 1992 og Erling Jørgensen i 1989.

Julekalenderudstilling

Her i 2010 sker der for første gang en forening af museets traditionsrige legatudstillinger og de årlige julekalenderudstillinger. Julekalenderudstillingerne skabes i dialog med en nulevende kunstner. Den første fandt sted i 1995, og over årene er den blevet til i samspil med en række danske kunstnere – primært billedhuggere for at holde forbindelsen tilbage til museets hovedperson, Niels Hansen Jacobsen.

Oftte har de deltagende kunstnere været særlig tiltrukket af udstillingens formidlingsprojekt i form af kalenderen. Og i 2010 bliver det altså Eva Steen Christensen der skal fylde de 24 kasser med sine værker. Spændende er det at se, hvordan de mange unge gæster i løbet af december gennem en snak om "deres" værk får et særligt ejerskab til udstillingen og samtidig får chancen for at blive fortrolige med aspekter af den nyeste danske kunst. Julekalenderen er først fuldt færdig fra anden juledag, når alle 24 låger er åbnet. Denne del af udstillingen kan kun ses frem til søndag den 20. februar 2011.

De kvindelige kunstnere

De seneste fem modtagere af legatet har været kvinder, og det har været let og ligetil at finde velkvalificerede kandidater. Provokeret af de elendige tal for de kvindelige kunstners repræsentation på de danske museer kunne det se ud til, at der her er ved at blive etableret en forfordeling af mændene. Det sker som modtræk til de første års uddelinger, der rent gik til mandlige kunstnere, og

Kunstnermøder. 2008
Billederne på dette opslag er fra workshop afholdt for 7. klasses elever fra Vejen kommune.

med velberådet hu for med denne lille indsats at være med til at søge at vende en udvikling.

Det må konstateres, at kun få kvindelige kunstnere får lige så stor eksponering som deres mandlige kolleger. Bliver de ikke tilstrækkeligt eksponeret, kommer de bedste ikke gradvist med i "superligaen" – selv om enkelte da heldigvis bryder lydmuren.

Alt for længe er der blevet talt om ligestilling, mens forholdene for de kvindelige kunstnere ikke er blevet nævneværdigt forbedret. I forlængelse af de opmuntrende svenske erfaringer fra fx ligestilling i bestyrelsessammensætninger synes tiden moden til arbejdet med en art kvoter. Stilles man overfor opgaven at skulle finde en passende kvindelig kandidat, viser opgaven sig at være ganske let, som det også ses med emner til julekalenderudstillingerne. Men stilles man ikke overfor kravet, gør man primært som man plejer – kigger derhen, hvor man som oftest gør, og holder dermed fast i de traditionelle og sikre kandidater. Skal der nogensinde være et godt udvalg af kvindelige kandidater, der er velkendte nok til fx at kunne trække block-buster-udstillinger, er der – for at bryde den onde cirkel – behov for tidligst muligt at få eksponeret lige mange talentfulde kvinder som mænd. Begge parter skal vises på grund af deres talent, og Eva Steen Christensen er endnu en kandidat, der viser, at der er masser af talentfulde kvindelige kunstnere at præsentere.

◀ **Carpetroom.** 2003
Gulvtæppe og sytråd
Gæst hos den Gyldne
Charlottenborg. Kbh.

Stol I. 1995

*Funden stol og mahognitræ
90 x 550 cm*

> Skærm. 1996

*Stof og jernstruktur
Diam. 210 cm, dybde 60 cm
Udstillingen Ude af form
Kunstmuseet Arken, Ishøj*

Gennem. 1998

*Bemalet dørkarm, paneler og
mdf-plade 235 x 30 x 35 cm*

Charlottenborgs forårsudstilling 1999

Møstings Hus 2000

Uden titel, del af Entré. 2004

Drejet træ

Diam. 230 cm

Udstillingen c/o Sophienholm
Sophienholm, Lyngby

Double Standard. 2007

*Jernkonstruktioner i
variable størrelser*

Fotograferet på Statens
Værksteder for Kunst, Kbh.

Kabinet. 2008

*Valnøddetræ og moltonbeklædt mdf-plade
210 x 230 x 60 cm*

Gæst hos Grønningen
Bornholms Kunstmuseum

Sindets ekspansion

AF FORTATTER PIA TAFDRUP

Jeg har fulgt Eva Steen Christensen såvel som hendes værker, siden jeg mødte hende på udstillingen Triade i Ahrenshoop i Tyskland. På denne udstilling i 2002 blev der vist en række værker af billedkunstnere, der ligesom flere musikkompositioner forholdt sig til tekster af danske, svenske og tyske digtere.

Eva Steen Christensens værker fra de første år er som oftest udført i store formater, men det, hun udstiller i august i Neues Kunsthaus Ahrenshoop, er i en helt anden minimalistisk skala, nemlig den sydede bog **Andet værelse**, der består af flere sydede sider: hvid tråd på sort karton samt et lille hus bestående af neonrør, som går i dialog med Inger Christensens epilog fra digtsamlingen *Det*.

Et andet syet værk, jeg tidligt møder, består blot af ordet "ORD" (2003). Syningen er så enkel, som den kan blive, nærmest riede sting, der danner versalerne. Tråden har sin materialitet. Lange sting ved lige linjer, flere små til at danne buer. Hvorfor ikke tegnede bogstaver? Nej, for den tegnede streg signalerer et andet temperament, end når bogstaver sys. Med nål og tråd tvinges man ned i tempo og kan nå frem til en meditativ "streg". Og hvorfor overhovedet sy ord med tråd, når man er billedkunstner? De møjsommeligt printede bogstaver minder om en barnlig udfoldelse og får mig til erindre min egen første "håndskrift", der netop var syet: Selv lærte jeg bl.a. bogstaver ved at sy dem, ved at trække tråde fra hul til hul i det lille aflange papstykke, min mor havde klippet ud. Hun prikkede huller, der ville blive til ord som

Neonrum. 2002
Neonrør
20 x 30 x 40 cm
Udstillet første gang
i Triadeudstillingen i
Ahrenshoop

Uden titel. 2005

Rød og orange sytråd
på hvid karton.
30 x 45 cm.

Tilhører Statens Kunsthåndværksskole

► **Ord.** 2003

Sytråd på sort karton
17 x 23 cm

"far" og "lys", og jeg syede med forskelligt farvet garn på den hvide strimmel, svedte og skulle have hjælp til at hæfte ende og binde knuder på bagsiden. Sådan fik jeg et første indtryk af bogstaver og samtidig fremstillet mine julegaver til familien: bogmærker. Eva Steen Christensens syede billeder får mig til tydeligt at erindre den første fysiske fornemmelse af bogstaver, der siden kunne skrives, ved at min mor lagde sin hånd om min og førte den, så den skrev...

Der er noget legende ved at sy bogstaver, men at sy ordet "ORD" signalerer en anden bevidsthed end barnets. Ordet kan ikke adskilles fra skabelsen. "Lad der blive lys", hedder det. Skabelsen sættes i gang via ord... På det sorte karton står kun det hvide ord "ORD". Alt andet er valgt bort, bare ét ord, ikke "far" eller "lys", men det abstrakte "ORD". Eva Steen Christensen betjener sig i øvrigt ikke af ord i sine værker, men de ligger bag værkerne, der altid er båret af en tanke, en idé. "ORD" står hvidt på sort, ikke sort på hvidt som en bogsider. Det er ikke en bog, men et værk af en billedkunstner, der udfolder sig metakunstnerisk, idet "ORD", ud over allusionen til skabelsen, peger i flere retninger, ligesom ord er basis for enhver ytring. At sy ordet "ORD" signalerer med al stofflighed, at der eksisterer et udgangspunkt for dét, der bliver til kunst; kun Gud skaber af intet. Ordet "skabelse" knytter sig til Guds værk, mens ordet "tilblivelse" vil være mere egnet, når det gælder kunst. Og ved blot at sy det ene ord, synliggøres det, hvilken gigantisk selektionsproces, der gør sig gældende, når et værk sættes ind i verden. Det ene ord "ORD" peger både på det valgte og det, der sorteres fra: resten, det, der ikke skal med.

Endnu et syet værk har ingen titel, men forestiller en rektangulær rød "murstensbygning" med to små tårne, vist på udstillingen Noras Ark 2005. Syede mursten... De har deres egen transparens. Man kan i og for sig trænge ind i bygningen gennem stenene og tilsvarende slippe ud. Syede sten kalder på en paradoksal forestilling i lighed med en konkret bygning, som Eva Steen Christensen vender op og ned, således at huset hviler på sit spidse tag. Undertiden skal man stå på hovedet for rigtigt at se verden, fysisk og mentalt.

Neonhuset på Triadeudstillingen har hverken gulv, vægge eller tag. De lysende rør markerer en rektangulær bygning med to dærlignende åbninger i hver ende. Rørene angiver blot formen "hus", en luftig og åben skulptur, der tilmed formår at pege på indgang og udgang, kongenialt med Inger Christensens epilog, hvor læseren skal forlade værket. Nogle linjer fra epilogteksten lyder:

Det begynder
 Det begynder igen
 Det begynder i mig
 Det begynder i verden
 Det begynder i verden efter verden
 Det begynder langt uden for verden

Inger Christensens afsluttende linjer bevæger sig herefter over i en tematisering af angsten og dermed den begrænsning et menneske sætter for sig selv, en problematik, der også finder vej i Eva Steen Christensens senere værker, uden at hun benytter ordet angst, men hun søger ud af lukkede rum, sprænger sig vej frem, hvor noget spærrer. For ikke at låses fast. For ikke at give efter for angsten. For som Inger Christensen at forsøge:

at overleve angsten
 med angsten
 i behold

Når ordet "ORD" er riet, snarere end syet, markerer Eva Steen Christensen det skitseagtige, ikke-afsluttede, dét, der skal udvikle sig videre, transformeres og bevæge sig fortsat...

Det er vidt forskellige materialer Eva Steen Christensen i tidens løb har givet sig i lag med – fra de lette, transparente til stadigt tungere som den røde granit fra Finland, der benyttes til skulpturen **Sidste Scene** på Kjeld Petersens Plads, der skal stå færdig i foråret 2011. Jeg har noteret mig, at kvindelige kunstnere af spinkel kropsbygning ikke sjældent har behov for at prøve kræfter med stor-formater eller tunge materialer, der i sig selv giver en vældig modstand – og tilsyneladende også ekstra udfordring. Det er næppe tilfældigt, at Eva Steen Christensen disse år, hvor hun for alvor får fodfæste i den danske kunstverden, afprøver materialers tyngde. Der er langt fra nål og tråd til sten, men Eva Steen Christensen udfolder sig i hele registeret og må nødvendigvis også prøve kræfter med sit mellemnavn. Hun er ikke mere "sig selv" i ét materiale frem for et andet, det er hende hver gang i vidt forskellige materialevalg.

Ved at betragte værkerne indgående, begynder der at opstå indbyrdes forbindelser mellem dem. De udveksler en strøm af hemmeligheder på tværs

af tid og sted. En af siderne i Den syede bog fra 2000, viser fx hegn. Når det syede hegn tænkes sammen med **Fencing**, der udstilles i Malmö Konsthall 2006, sker en kortslutning. Det hvide stakit, slynger sig her i buer op i luften og har aldeles gjort sig fri af det areal, det kunne have indhegnet. Metaltråde holder – som syede sting – de enkelte stave i stakittet fast.

Stakittet er ikke kun interessant og underfundigt som materiale. De lodrette buer, der snor sig flere meter op, får beskuerens tanker til at yngle: et hegn opleves sædvanligvis som en afspærring og sættes op om privat ejendom, der ikke må betrædes. Et hegn kalder på forestillinger om inde og ude, kendt og ukendt, mit og dit, privathed og offentlighed etc. Eva Steen Christensen ophæver med denne installation for et øjeblik trygheden og den private ejendomsret. Enhver kan trænge ind, hvor stakittet slipper grunden og dermed overskrider sin tiltænkte funktion. Værket vækker uundgåeligt euforisk glæde ved at angive mulighed og åbenhed.

Humor og alvor findes side om side i mange af Eva Steen Christensens konceptuelle værker. Når man for sig ser hende flå overtøjet ned fra stumtjenere og skrue dem sammen til en luftig kugle (Sophienholm 2004), må man slå en latter op. Stumtjeneren er i sig selv dragende, men i samlingen af mange, strittende ud til alle sider som mega DNA-molekyler, mister hver enkelt, velkendte stumtjener sit vante formål, og i stedet sker skredet til abstrakt figur.

Latteren slipper ligeledes løs, når man går ind i **Carpetroom** (2003), et gigantisk rum på Charlottenborg med hilsner til Walter de Maria's *Earth Room* i New York. Udskårne lotuslignende blomsterblade i gulvtæppet rejser sig i en snoning en meter op fra gulvet og gør rummet komplet ubeboeligt og truende, eller blomsterne i **Flowers of Discovery** springer fysisk ud fra tapetet på væggen, som de gør på Vejen Kunstmuseum 2007. Bevægelsen fra flade til form fanges i ét glimt. Monet kunne som noget nyt fremstille et vandspejl, så det næsten fik en lodret dimension, men hans åkandeserie forekommer som ren idyl i forhold til uhyggen her. I lighed med stakittet er ikke så lidt på spil, når Eva Steen Christensen inddrager tæpper og tapeter: Hvad er overflade i vores liv? Hvad fejrer vi ind under gulvtæppet eller gemmer bag tapetet? Klicheen at "fejre noget ind under tæppet" overskrides totalt ved den overeksponering, der finder sted. Hvad siger vi, og hvad skjuler vi? Hvilke hemmeligheder bærer vores huse på? Hvad har tæpper og vægge lyttet til gennem årene? Det, der

findes under tæppet eller bag tapetet, udgør det farlige og uhåndterlige, der kalder uhyggen og alvoren frem.

Tingenes bagside har sit eget betydningsunivers hos Eva Steen Christensen. Bag på de syede kartonstykker findes knuderne. Bag lys-installationerne (Overgaden 2000) et netværk af ledninger, som beskueren også har adgang til. Bagsiden er ikke mindre interessant end forsiden. Det gælder såvel de fysiske installationer som vores liv, hvor "bagsiden" sjældent afsløres, men så en dag måske alligevel ikke kan gemmes bort længere. Under tæppet og bag tapetet lurer intet mindre end katastrofen.

Eva Steen Christensen går videre i sin udforskning. På udstillingen "Andet værelse" i 2000 monterer hun et barokloft på væggen og får dermed stukkens bløde linjer til at løsne rummet op ved hjælp af skyggespil. Rummet bliver til ved vores sansning af det. Eller hun har helt tilbage i sin studietid i England indsat døre i et loft (1993) for at åbne op til noget større, hvor et loft vanligvis "lægger låg" på et rum. Døre kan føre til indre rum, og de kan føre til ydre rum. Døre er til for at åbne ind til det nye og måske uanede – hvad enten det er indre eller ydre. Døre skaber passage.

Huse og hytter er genkomne størrelser hos Eva Steen Christensen. De rummer ikke altid tryghed og sikkerhed, de kan omvendt forekomme spøgelsesagtige, som titlen **Ghost** understreger, men dog også lede tanken hen på leg og magi. Disse hvide tråduse placeres som rum oppe i træerne (Rydals Museum 2006). Ud over huse, tæpper og tapeter undersøges også forskelligt nøgleinventar som skabe, senge og stole. Stolen, der som det første vises på Charlottenborg i 1996, forlænges til det groteske, bliver 5 ½ m lang og eventyrlignende associationer opstår. Og to senge **Double Standard** (2007) kan fx placeres forskelligt i forhold til hinanden, hvorved de begynder at fortælle historier om to mennesker: adskillelse, tilnærmelse, nærhed etc., ja, alene de nøgne stålrammer til senge fra et sygehus kan spænde fra strukturer i et rum til anede historier om patienterne.

Gennem årene opnår Eva Steen Christensen en friere tilgang til rumligheden, som når de tynde træde i **Vækst** (2008) gør sig fri af relieffet og begynder at "vokse" gradvist længere frem, således at der sker en forskydning fra den formelle tilgang, til at materialet får overtaget. Stoffet tager magten og bliver organisk vildtvoksende.

◀ **Fencing.** 2006
Bemalet træ og jern
500 x 600 x 700 cm

◀ **Uden titel, del af Entré.** 2004
Drejet i træ
Diam. 230 cm
Udstillingen c/o Sophienholm
Sophienholm, Lyngby

Uden titel. 2005
Garn i træ
40 x 40 x 50 cm
Rydals Museum
Udført i samarbejde
med Camilla Berner

Havens begyndelse. 2008

Bemalet trærelief

60 x 60 x 2 cm

Udstillet på Galleri Specta

Visse skulpturer peger i to retninger som den enorme tragt (1995), der dramatisk både kan trække ting til sig med stor kraft og slynge dem ud igen. Tragten af stof og jern har som form visse ligheder med træet, hvis rodsystem suger næring til træet og spreder sig vidt ud i jorden under stammen i **Havens begyndelse** (2008).

Endelig har andre skulpturer en særlig dynamik som **Extruder** (2004), den beklædte vindeltrappe, **Reclining** (2005), der snor sig ind i sig selv og senest den 10 ton tunge granitskulptur anbragt på et vandunderlag. Den er på en gang landet i sin tyngde og vrider sig fri af sin egen form. At tage monumentaliteten på sig og samtidig signalere dynamik og bevægelighed er en udfordrende opgave. Sindet ekspanderer ved mødet med disse værker. Som kunstner forsøger Eva Steen Christensen at tydeliggøre energien, for ligesom bagsiden og vrangen på tingen kræver en vending for at blive synlig, åbner en række af værkerne for en sprængning af faste grænser, for fortsat bevægelse – og uforudsigelighed.

Uden titel. 1995

Jernstruktur og stof

Diam. 250 cm, dybde 350 cm

Fotograferet under udstilling på
Chelsea School of Art, London

Extruder. 2004

Hvidmalede mdf-plader

Diam. 150 cm, dybde 75 cm

Udstillingen Havens Begyndelse

Galleri Specta, Kbh.

Reclining, 2005

Gulvtæppe, mdf-plader og jern

Diam. 185 cm, længde 200 cm

Den Gyldne, Charlottenborg, Kbh.

Under Cover. 2007

Birkefinér og foundation creme

110 x 185 x 350 cm

Udstillingen Rundt på Gulvet,
Kunsthallen Brandts, Odense

Skulptur til Kjeld Petersens Plads. 2010

1:1 arbejdsmodel i bemalet mdf. H. 150 cm, diam. 190 cm.

Den endelige granitskulptur er del af en samlet udsmykning med titlen "Sidste scene" til Kjeld Petersens Plads foran kulturhuset "Den gule Villa" på Frederiksberg/Revykvarteret (Opstilles foråret 2011). Den rødlig granitfigur placeres oven på et 9 kantet, stjerneformet bronze bassin, som indlejres i pladsens granitbelægning. Vand løber langs formens draperinger fra det øverste lille bassin til det nederste store bassin. Figuren flankeres af et stort bed, hvor beplantningen udelukkende består af rødbladede planter (blodblomme, parykbusk etc.). Udført for Frederiksberg Kommune og Statens Kunstfond. Tilhører Frederiksberg Kommune

Inde i overfladen

AF PH.D.- STIPENDIAT MAGNUS THORØ CLAUSEN

Ingen af Eva Steen Christensens skulpturer repræsenterer kroppen direkte. Man kan derimod få det indtryk, at værkerne mest henviser til det, der er uden for og omkring kroppen; beklædningsgenstande, lampeskærme, senge, stole, trapper, stakitter, arkitektoniske rum; stoflige, geometriske og kubiske rammer, som vores hverdagsliv på et hav af forskellige niveauer er indskrevet i. Disse ting er for så vidt også henvisningen, men ikke udelukkende og ikke så entydigt. For på et andet og måske mere fundamentalt niveau er kroppen stadigvæk afgørende for skulpturenes betydning. For at man kan opleve dét, er det imidlertid nødvendigt at sætte parentes omkring ens almindelige afgrænsning mellem at være inden for og uden for kroppen, og gå med på ideen om, at vores kropsforståelse også kan befinde sig inde i tingene, der er uden for os selv. At grænsen, overfladen, mellem hvad man selv er og hvad alt det andet er, ikke er afgjort på forhånd, men er en åben udveksling. Eva Steen Christensens skulpturer åbner for situationer, hvor man kan møde sin egen kropserfaring i ting, der ikke er én selv. Måden det konkret foregår på, er naturligvis betinget af den specifikke løsning som enhver skulptur jo først og fremmest er, og sikkert også afhængigt af hvilken specifik krop og køn, skulpturerne aflæses gennem. Men de specifikke situationer for kroppens reformulering i tingene, hviler samtidig også på nogle generelle betingelser, som jeg i det følgende vil forsøge at indkredse.

I skulpturen **Reclining** 2005 (se side 32 - 33) er den antropomorfe dimension ikke umiddelbart særlig fremtrædende. Men jeg tror, at skulpturens distance fra kroppen, både syntaktisk og billedligt, omvendt kan åbne for en række andre oversættelser af kroppen ind i værket. Reclining er et udsnit, eller en model, af en vindeltrappe, der er spejlet omkring sin midterakse, således at den i et ubrudt forløb går ned og op igen, og for så vidt altså hverken har nogen

Reclining. 2005
Gulvtæppe, mdf-plader og jern
Diam. 185 cm, længde 200 cm
Den Gyldne, Charlottenborg, Kbh.

begyndelse eller afslutning. Den er lavet af mdf og jern og anbragt horisontalt på gulvet. I takt med at man går rundt om skulpturen ændrer den fundamentalt karakter. Set fra siden opleves den for eksempel som et udstrakt drejet forløb, mens den forfra forvandler sig til en rund og relativt flad skive med linjer der udfolder sig fra centrum som en vifte. Det er også forfra, at det bliver åbenlyst, at skulpturen ikke har nogen massiv kerne, men er konstrueret omkring et jernrør, som man kan kigge hele vejen igennem. Denne forskydning fra kerne til overflade er desuden betonet i skulpturens beklædning med lyserødt gulvtæppe. Oplevelesmæssigt betyder det blandt andet, at skulpturen kan aflæses som en kulørt gulvtæppe-forside og en processuel bagside fuld af limspor, skruer og svejsninger. Det er også med til at introducere en markant taktil, sanselig dimension til en ellers primært konstruktiv ting. Den geometriske præcision i trappens trin blander sig i skulpturoplevelsen med det flossede og organiske gulvtæppe, i en stadig udveksling mellem struktur og stof.

Hvis skulpturen blokerer for billedlig og syntaktisk lighed med kroppen, åbnes der igen for kropshenviisning via skulpturens placering, materiale og sproglige karakter. Med andre ord synes kroppen genindlejret i skulpturen via dimensioner, der ikke primært befinder sig på et visuelt niveau. Skulpturens horisontale placering, måden at skulpturen ligger på gulvet og derved bringes til at eksistere på rummets og tidens betingelser, er ikke visuelt set sammenlignelig med den måde en krop ville ligge på. Placeringen er snarere kropsagtig som tyngde, som udstrækning og som nærvær. Det samme kan i virkeligheden siges om skulpturens materielle opbygning omkring struktur og stof. Det er ikke fordi denne opbygning står i et visuelt forhold til måden en krop er organiseret på omkring skelet og hud. Men det opleves ikke desto mindre som om skulpturen forsøger at udsige noget om kroppens betingelser for betydning, dens måde at have en yderside og en inderside, dens måde at være både synlig og skjult i forhold til sig selv osv. Disse betydninger kan måske samles omkring titlens sproglige henviisning til skulpturen som krop. Objektivt ville man vel sige, at trappen ligger på gulvet, hvorimod det at den kan beskrives som "hvilende" forsyner den med kropslige egenskaber. Men ordet **Reclining** kan også videre aflæses som en henviisning til den såkaldte reclining nude tradition fra fx Giorgione til Manet, en tradition bygget op omkring repræsentationen af en hvilende afklædt kvinde. Er model-relationen til vindeltrappen også samtidig en model-relation til en kvindeligt kodificeret krop? Og hvis det er en mulig aflæsning, er denne kropsmodel så i forlængelse af reclining nude traditionen en visuelt kontrolleret krop? Jeg tror, at det er en anden krop, end den kontrollerede krop som skulpturen er et forsvar for.

Jeg tror, at skulpturens flerperspektivisme, dens afvisning af strukturel kerne, dens koblinger mellem fordobling og forskydning, mellem forside og bagside, snarere kredser om en processuel model for kroppen. En model, som prioriterer uigennemsigthed og tab over visuel transparens.

Skulpturen **Under Cover** 2007 (se side 34 - 35) er fælles med **Reclining** om ikke at tematisere kroppen direkte billedligt. Den består af to skal- eller skålformer i birkefinér, der – hvis de blev samlet – ville udgøre en slags kuppel og synes på den måde mest at henvise til en slags proto-arkitektur. Ligesom trappe-modellen er de bygget i en skala større end kroppen, hvad der sandsynligvis forstærker arkitektur-associationen. Men skulpturen kunne for så vidt også aflæses mere åbent som en slags knækket støbeform omkring et negativt rum. Kroppen som betydningsramme introduceres i skulpturen primært gennem skallernes utraditionelle bemaling med foundation creme. I måske endnu højere grad end det er tilfældet med **Reclining** introducerer det en kønsbestemt aflæsning, fordi foundation creme konventionelt først og fremmest bruges af kvinder. Kan **Under Cover** på den måde også blive en model af kroppen? Det vil jeg faktisk mene, at skulpturen kan, men en underlig eller paradoksalt model. Det er blandt andet paradoksalt, at det er indersiden af formen der via cremen kommer til at fungere som hud, fordi man i en almindelig kropsforståelse opfatter creme som et lag, der kan påføres kroppens yderside. Og det er også paradoksalt, at det, der skulle udgøre en samlet kropsforståelse, er to skalformer, der synes at være faldet fra hinanden og som ikke har nogen indre kerne, intet bindemiddel til at holde dem sammen. Omvendt er det præcis disse dekonstruktioner af konventionelle erfaringer, som gør det udfordrende at læse sin krop ind i skulpturen. Fordi det reformulerer nogle af de fundamentale grænser mellem hvad man kan opfatte som sin egen identitet og hvad der kan opfattes som omverden for denne, og hvordan disse forskelle er orienteret omkring indre og ydre. **Under Cover** er en basal udfordring af en konventionelt afgrænset kropsmodel, fordi den gør det muligt at tænke kroppens sandhed som det der ligger på ydersiden, og tilsløring som det der foregår på indersiden. I den henseende står begge skulpturer faktisk i forlængelse af diskussioner som starter i 60'ernes minimalistiske skulptur. Mange af de skulpturelle problematikker i de to objekter, horisontalitet, decentrerung, udvendiggørelse af betydning, er også diskussioner med linjer tilbage til mini-

Under Cover. 2007
Birkefinér og foundation creme
110 x 185 x 350 cm
Udstillingen Rundt på Gulvet
Kunsthallen Brands, Odense

◀ **Reclining.** 2005
Gulvtæppe, mdf-plader og jern
Diam. 185 cm, længde 200 cm
Den Gyldne, Charlottenborg, Kbh.

malismen. Hvad der sådan set ikke er så underligt, fordi minimalismen jo blandt andet var et modsvar på en total billedliggørelse af kroppen i kulturindustrien og massemedierne, som sådan set stadigvæk er et vilkår. Men til forskel fra minimalismens generelle kropsmodel svarer disse skulpturer ind i billedkulturen med en kropsmodel, der også diskuterer hvordan vores konventionelle aflæsning af kønnet kan flyttes. Begge skulpturer omhandler kroppen før den er blevet til billede, hvor den stadig er en åben grænse, og hvor tingenes og arkitekturens rum ikke er afgjort udenfor. Kroppens virkelighed har generelt dårlige vilkår i den form for billedkultur vi befinder os i, hvor relationer til kroppen konstant oversættes til fjernsynets og reklamens fiktionsrum. I det perspektiv kan Eva Steen Christensens arbejder være et bud på hvordan skulptur kan forsvare et andet rum end billedkulturens, en anden måde at genetablere os selv kropsligt i forhold til de ting, materialer, rum og tegn der omgiver os. Uden om kameraet. Men på den anden side også uden at genindføre en romantisk kropsforståelse omkring kroppens indre kerne. Skulpturerne konstituerer kroppen som overfladen, i åben udveksling med stoffet. Når overfladen i skulpturerne ændrer sig, når den fx fordobles, forskydes, omvendes eller vikles rundt om sig selv, er det ikke kun processer, der ændrer rummet foran os, men også en konkret flytning af vores egne grænser til verden.

Dag. 2000

*Lamper, elektriske installationer,
bemalede gipsplader og trækonstruktion*

Overgaden, Institut for Samtidskunst, Kbh.

Carpetroom. 2003
Gulvtæppe og sytråd
Gæst hos Den Gyldne
Charlottenborg, Kbh.

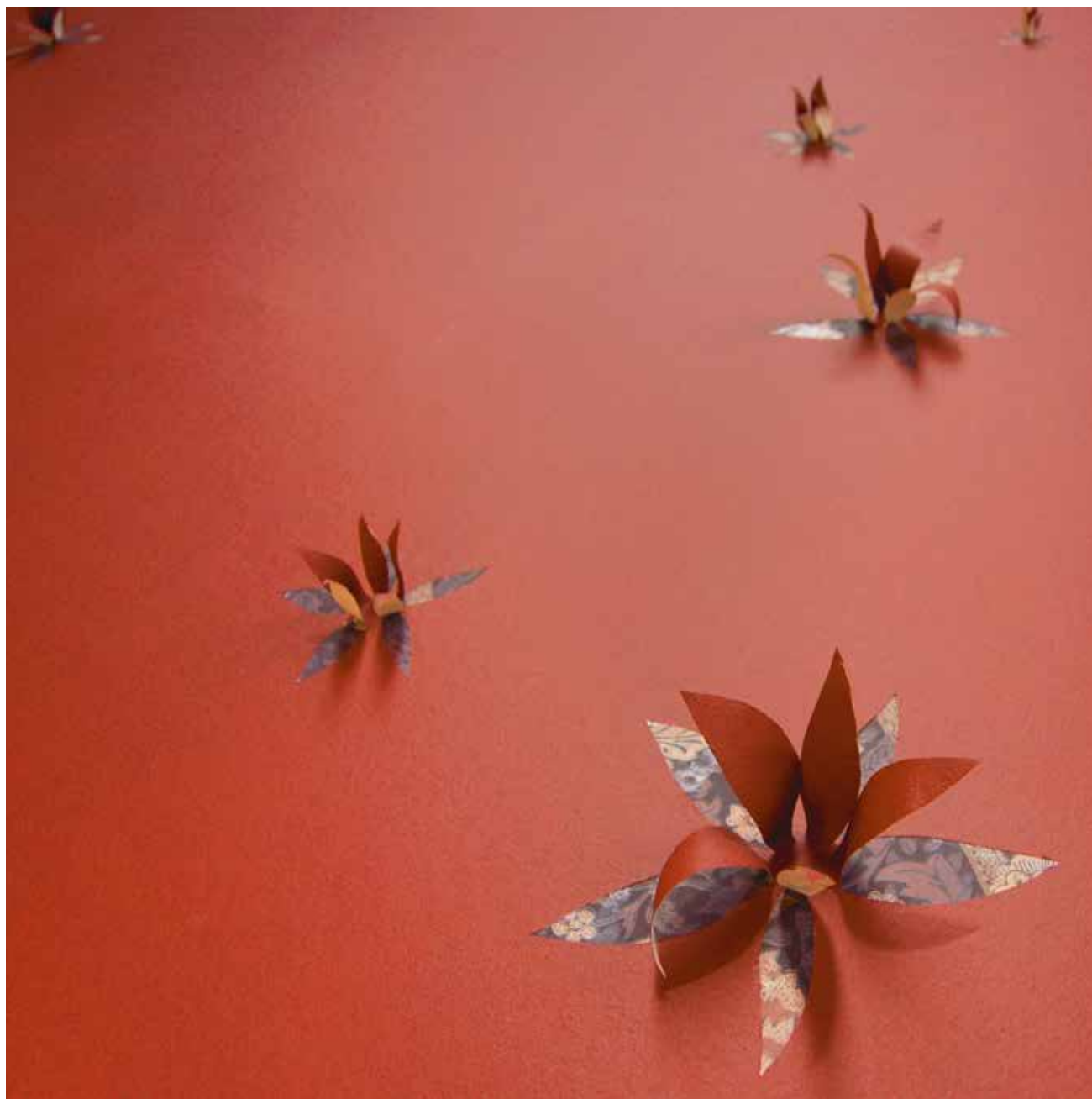

Hus. 2003
Cementpulver 5 x 8,5 m
Udstillingen Andre Rum
F. L. Smidt-hallerne, Kbh.

Blomstrende væg /
Flowers of Discovery. 2007
To lag tapet
Installation i Malerisalen på
Vejen Kunstmuseum

Astrogarden. 2008

Kunstgræs og sytråd

1 x 8 x 12 m

Udstillingen Sculpture by the Sea
Bondi Beach, Sydney, Australien

► **Blomstrende væg/ Flowers
of Discovery.** 2007

To lag tapet

Installation i Malerisalen på
Vejen Kunstmuseum

Et blomstrende univers

AF MUSEUMSLEDER TERESA NIELSEN

I det, der er blevet en "serie" af Eva Steen Christensens værker, eksperimenterer hun med blomster som gennemgående tema. De ses som organiske former – mere dekorativt legende end egentlige botanisk nøjagtige plantestudier. Samtidig lurer der i disse elegant svungne former en foruroligende dobbelttydighed mellem det vi ser, og det, der ligger under. Eva Steen Christensen har trukket blomster op af gulvtæpper, ud af væggen eller op af græsset.

Flowers of Discovery

På Vejen Kunstmuseum blev Eva Steen Christensens stedspecifikke installation **Flowers of Discovery** (se side 50 - 51) til i museets røde Malerisal i november 2007 som en del af julekalenderudstillingen: "Snowfall – dansk samtidskunst". Værket er der kun få, der opdager på vej ind i salen. Til gengæld er der mange, der på tilbagevejen fanges og fascineres, når de går lige frem mod den blomstrende væg.

I løbet af sommeren 2007 var Eva Steen Christensen på besøg på museet. Hun satte sig for at etablere en "forbindelse" til kollegaen, billedhugger Niels Hansen Jacobsen (1861-1941). I årene fra museet åbnede i 1924 og frem til hans død, var stedet en kombination af hans private hjem og museum. I den nordlige ende ses hans private stuer, som de stod på hans tid. Mod syd ligger salen, der siden er døbt Malerisalen. Den var hans atelier, showroom og stue. I ønsket om at nå ind til Hansen Jacobsen og hans tid valgte Eva Steen Christensen at lave et direkte indgreb i Malerisalen. I nært samspil med malermester Per Jung fra Gesten, der ulønnet stillede sin arbejdskraft og ekspertise til rådighed – og mange tak for det! – blev endevæggen tilført to nye lag tapet. Bagved er lagt et gammeldags blomstret tapet, der i princippet kunne have været Hansen Jacobsens. Derover er lagt et rødt lag, der slutteligt er malet i samme farve som salens øvrige vægge.

Astrogarden. 2008 (Udsnit).
Kunstgræs, sytråd.
1 x 8 x 12 m.
Installation på Bondi Beach,
Australia til udstillingen
Sculpture by the Sea.

► **Carpet.** 2004 (Udsnit).
Ægte tæppe og sytråd
100 x 150 cm
Udstillingen c/o Sophienholm
Sophienholm, Lyngby

Forud for opsætningen på museumsveggen har de røde tapetbaner været rullet ud i atelieret én for én, blomsterbladene skåret, og efterfølgende på forsiden med tape præcist fæstnet igen. De skårne tapetstykker blev ophængt, så det var muligt at danne sig et overblik over blomsternes omtrentlige indbyrdes placering. De blev nummereret og rullet sammen igen.

Gennem utallige eksperimenter med tapet og lim erfarede Eva Steen Christensen, at en særlig tynd tapetklist forlængede både tørringsprocessen og limstyrken. Dertil viste det sig muligt at adskille de to papirlag mens limen endnu var våd. Med disse erfaringer og tapetrullerne under armen, mødtes kunstneren og Per Jung en tidlig morgen på museet i Vejen.

Først blev hele væggen tapetseret med den blomstrede tapet, og derefter blev den røde tapet sat op. Den tape, som stadig fastholdt de skårne blade, blev forsigtig fjernet, så Per Jung kunne overmale væggen med den røde maling. Imens blev de små blade holdt på plads af den underliggende våde tapetklist. Efter overmalingen var det et kapløb med tiden at få lirket alle bladene fri, før tapetklisteren tog rigtig fat fra indersiden, og før malingen størknede fra ydersiden. Da alle bladene var løftet fri af fladen, var der ro til at samle og forme dem. Bladene blev de holdt på plads med små manchetter mens de tørrede. Det er en kombination af gradvist størknet lim og maling der gør, at blomsterbladene står fri af væggen.

Det færdige værk består af de små, sarte blomster, der i diameter varierer fra 5 til 15 cm. Bladenes negative form spejler blomstens kronblade, og fritlægger samtidig det bagvedliggende mønstrede tapet, der i princippet kunne have været Hansen Jacobsens. De dekorativt slyngede blomsterformer spiller på bedste vis sammen med salens værker fra århundredeskiftet 1900 – særligt med Jens Lunds art nouveau-prægede malerier.

Carpet Room i København

Flowers of Discovery blev realiseringen af en drøm, som Eva Steen Christensen havde haft om at følge op på værket **Carpet Room**, som hun i 2003 viste på Charlottenborg, da hun var gæst hos kunstnersammenslutningen Den Gyldne. Der forvandlede hun et rum på 10 x 5 meter ved at dække gulvet med et ret ucharmerende, rødt syntetisk væg-til-væg tæppe (se side 46 - 47). I det skar hun samme type bladformer, som hun siden skar i tapetbanerne, men i gulvtæppet blev de udført i en meget større skala. Hun syede de udskårne blade sammen, og der opstod op til 1 meter høje blomsterformer. Effektfuldt gjorde kunstneren brug af kontrasten mellem det røde tæppe på gulvfladen og de tredimensionelle halvt udsprungne blomsterknopper, der i kraft af tæppets

bagside tegnede sig som markant hvide skulpturelle elementer. Sporene efter de udskårne blade fremstod som foruroligende åbninger til noget underliggende.

I 2004 udførte Eva Steen Christensen en variation over temaet. I et lille ægte tæppe, skar hun i det fritliggende felt på 100 x 150 cm blot en enkelt blomst. Effekten er smuk, men giver i mindre skala ikke helt den samme dramatik som der opstod i de faretruende store "bladhuller" i det store udstillingsrum.

Ser man ud i verden er der en del kunstnere, der har "modificeret" de velkendte ægte tæpper – eksempelvis palæstinenserens Mona Hatoum, der ofte henviser til barndomshjemmets tæpper. 2008 dateres hendes rødt og sorte Afgan-tæppe Unhomely. I mønsteret er der indarbejdet udflydende klatter, der ubehageligt tegner sig som deformationer af det velkendte billede af klodens kontinenter.

Astrogarden i Sydney

I 2008 dukkede Eva Steen Christensens blomster op på den anden side af kloben, på Bondi Beach i udkanten af Sydney, Australien. Hun var blevet inviteret til at deltage i udstillingen "Sculpture by the Sea", der siden fik en opfølger på strandene syd for Århus. **Astrogarden** blev udført i kunstgræs, hvori hun ligeledes skar bladformer, som hun syede sammen til store blomster (se side 52 - 53). "Haven" udførte hun på et fladt betontag over en strandkiosk. Fra stien på klippeskråningen bagved, fik man et kig ned til de sæere vækster. Indeni var blomsterne grønne, mens deres sorte yderside afspejlede kunstgræssets bagside. Efter udstillingsprojektet blev blomsterne skåret væk, men sporene efter bladformerne ses fortsat som et mønster i det grønne.

Tre relieffer. 2000

Bemalet træ

60 x 100 x 4 cm

Udstillingen Andet værelse

Møstings Hus, Frb.

> Loft. 2000

Bemalet træ

125 x 125 x 17 cm

Grønt værelse. 2001

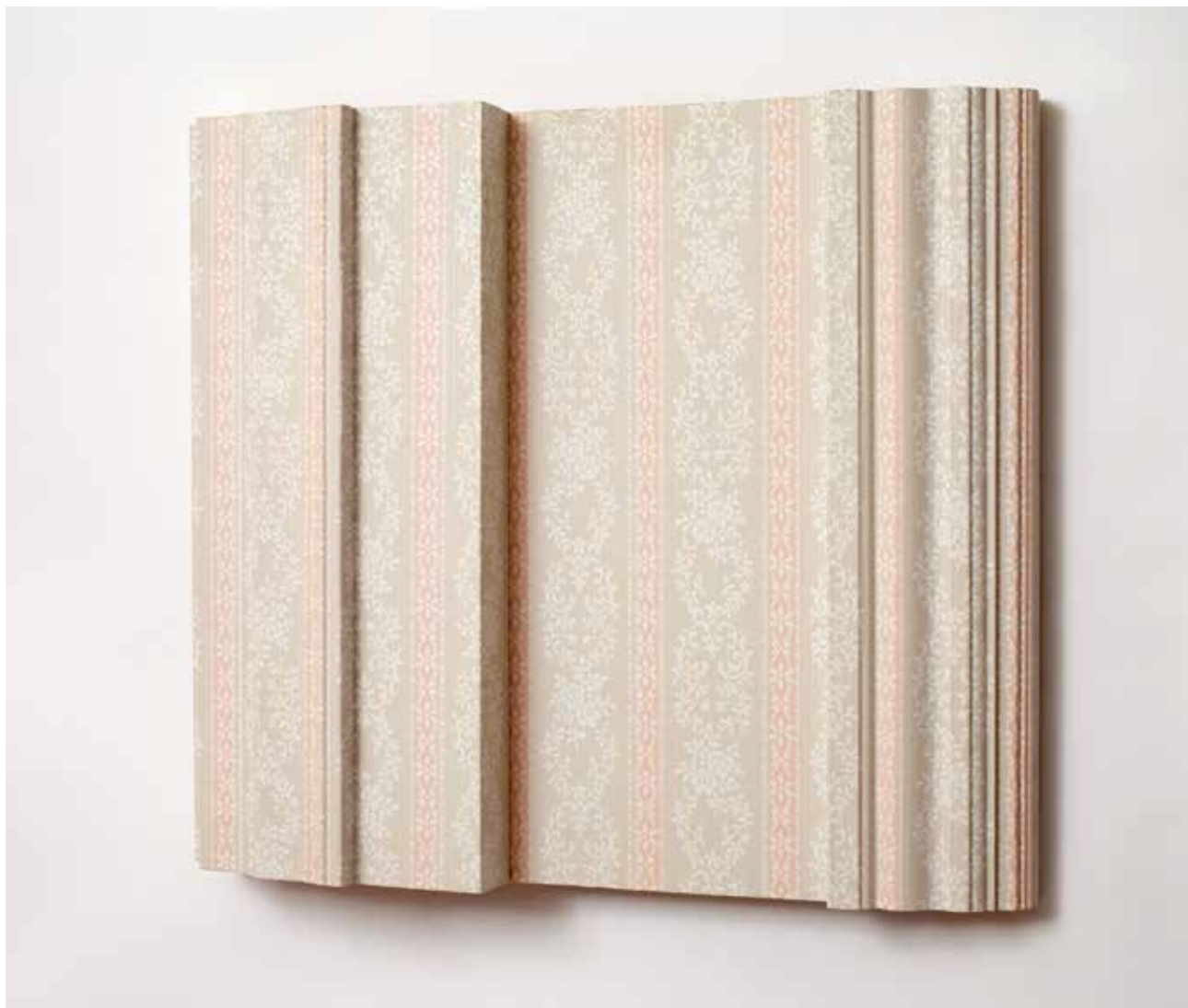
Tapet, dørpaneler og træ
 60 x 80 x 20 cm

Lille verden. 2000

Sytråd på tapet
 30 x 20 cm

**> Et rum fra min
 hukommelse. 2001**

Tapet, dørpaneler og træ
 60 x 80 x 20 cm

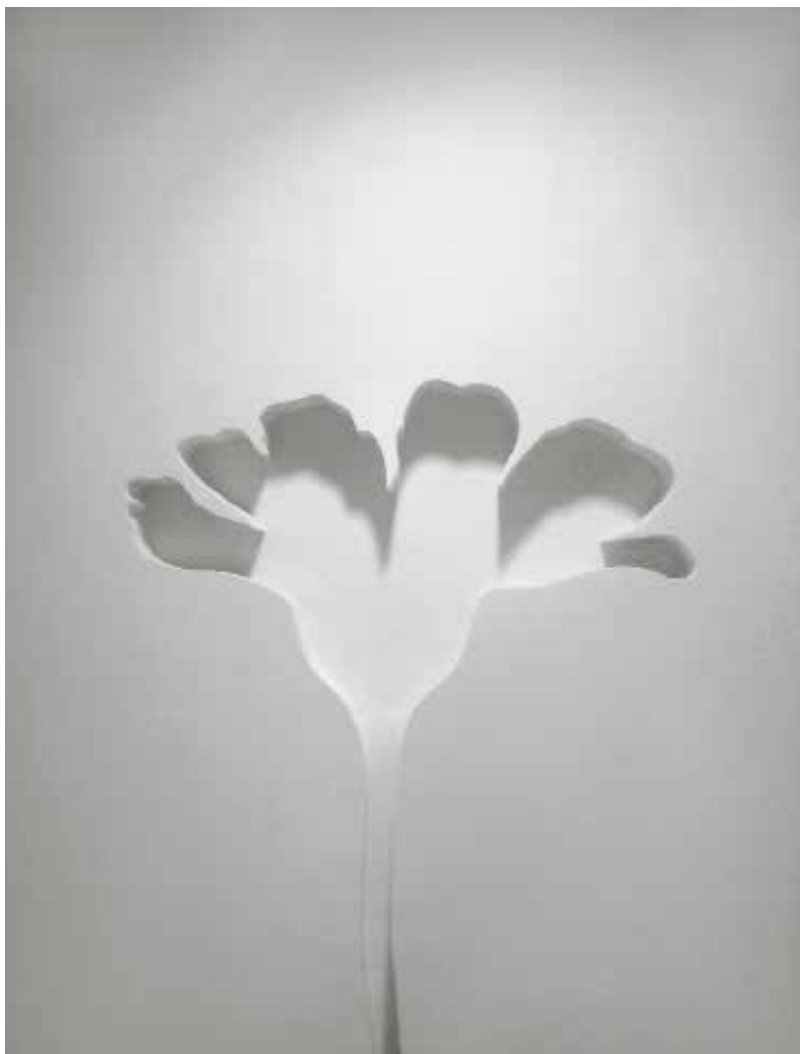

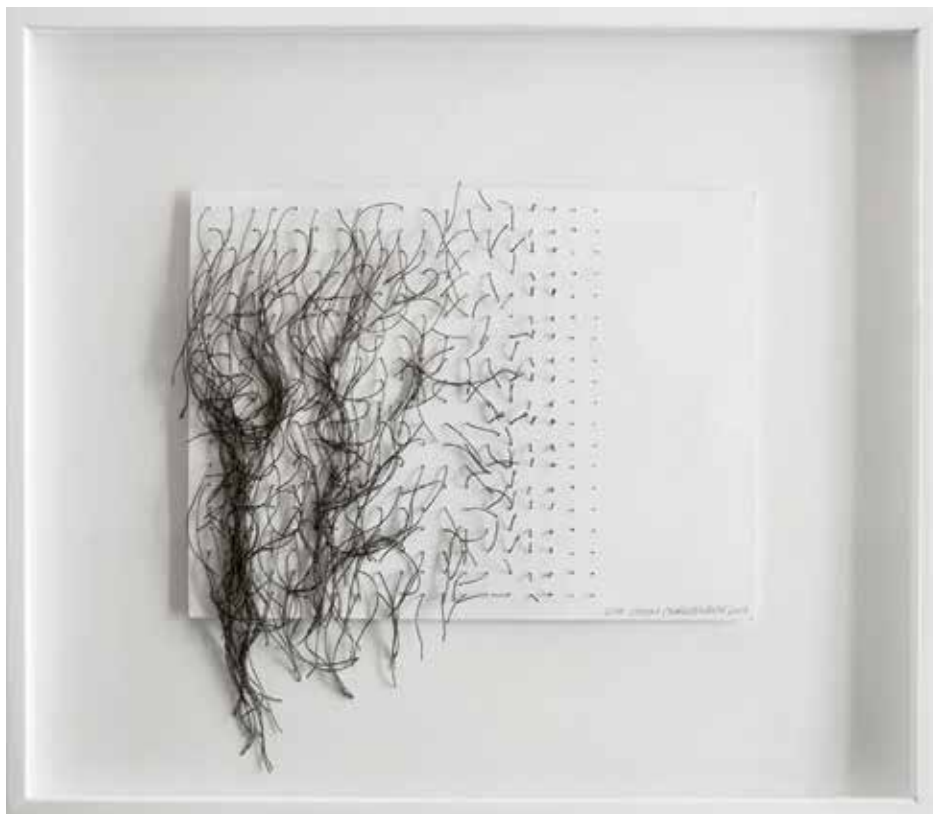

To Gipsrelieffer (Udsnit). 2006

280 x 280 x 12 cm

En del af udsmykningen på
Herning Social- og Sundheds skole
sammen med Grønne hus (side 84 - 85)

Vækst. 2008

Sytråd og papir

30 x 35 cm

Udstillingen Havens begyndelse

Galleri Specta, Kbh.

> Havens begyndelse. 2008

Bemalet trærelief

60 x 60 x 2 cm

Uden titel. 2005

Rød og orange sytråd på hvid karton

30 x 45 cm

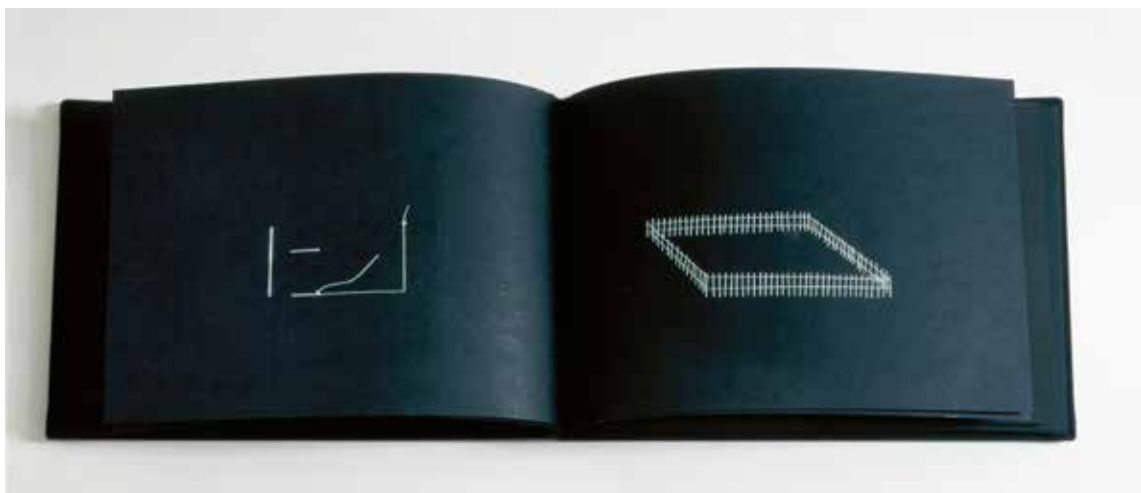
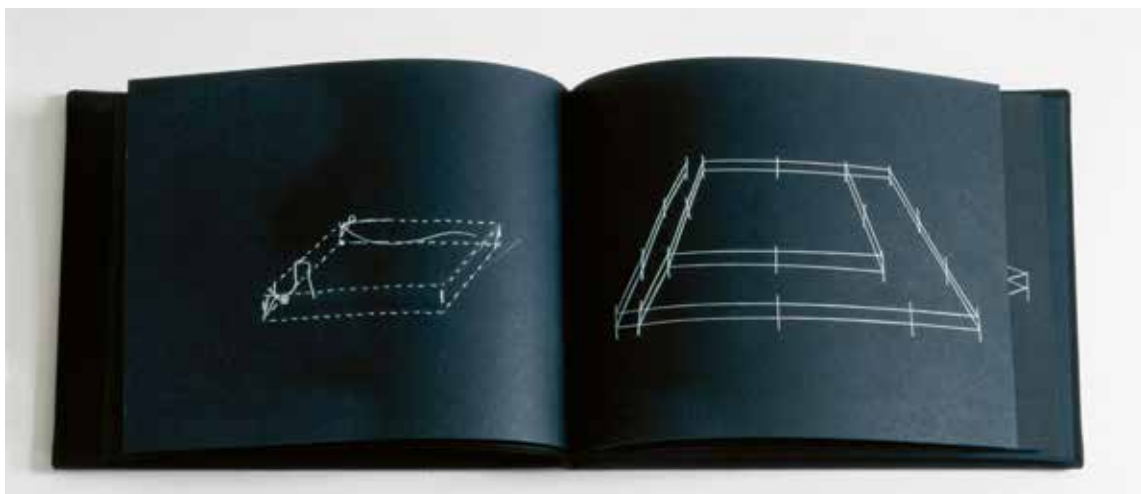
Tilhører Statens Kunstfond

› Andet værelse. 2000

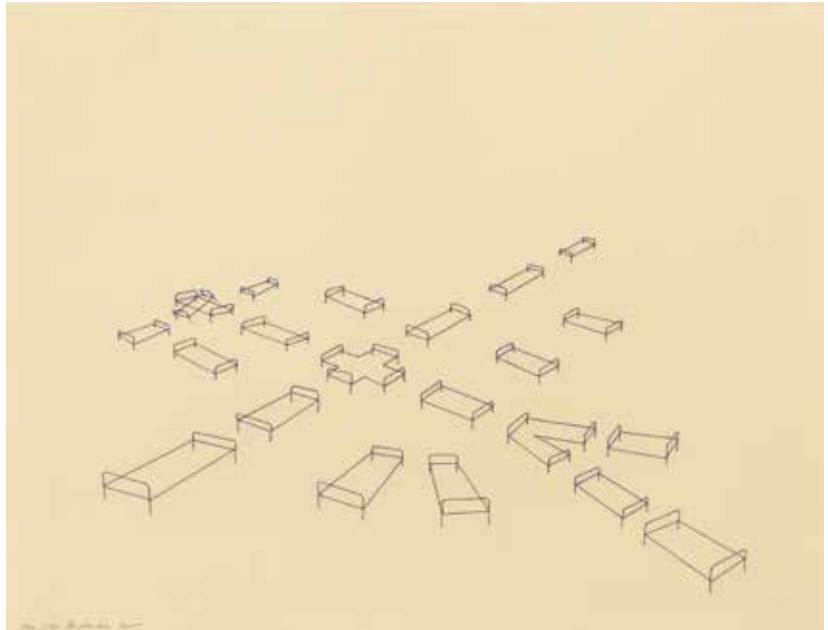
Hvid tråd på sort karton, 20 sider

indbundet i sort canvas

17 x 23 x 1 cm

◀ **Double.** 1997

Stof på papir

30 x 45 cm

◀ **Uden titel.** 2005

Trælaminat på papir

30 x 45 cm

Tilhører Herning
Kunstmuseum

Uden titel. 2005

Sytråd på papir

45 x 60 cm

Tilhører Herning
Kunstmuseum

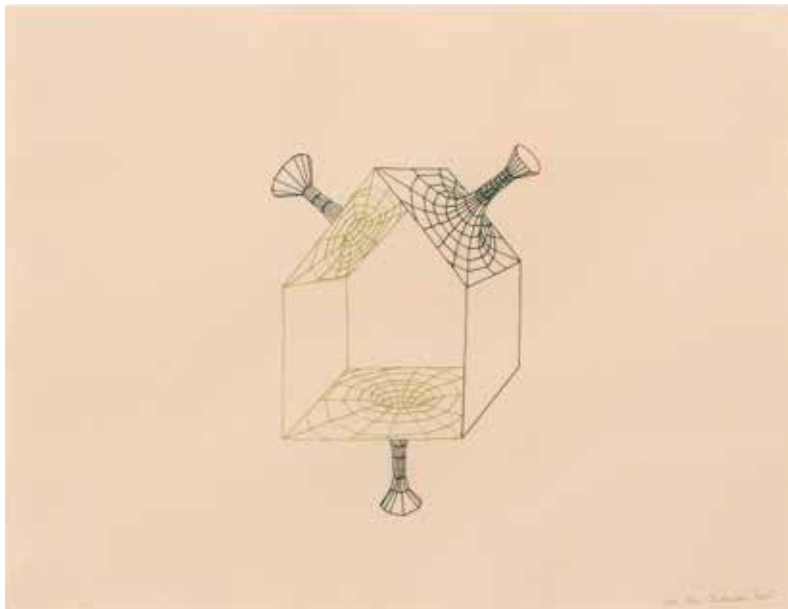
Uden titel. 2001

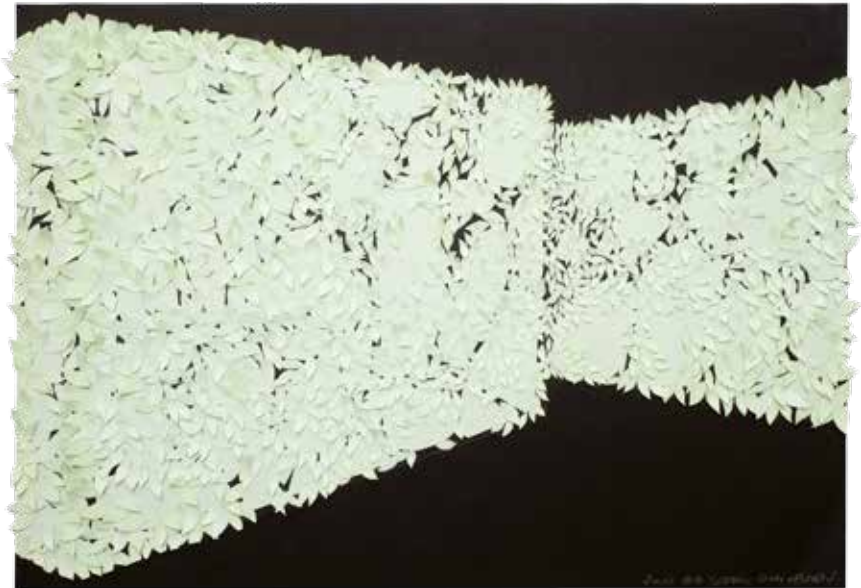
*Trælaminat og sort
karton på papir*

30 x 45 cm

Tilhører Statens
Kunsthåndværk

◀ **Uden titel.** 2005
Sytråd på papir
 45 x 60 cm
 Tilhører Statens
 Kunstfond

◀ **Uden titel.** 2008
*Trælaminat og
 karton på papir*
 45 x 60 cm

Hæk. 2010
Papircollage
 30 x 45 cm

Twilight. 2008
Papircollage
 30 x 45 cm

► **Stol I.** 2008

Funden stol og maghonitræ

90 x 550 cm

Afgangsudstilling fra Chelsea

School of Arts

Punktnedslag i værket

AF MUSEUMSLEDER TERESA NIELSEN I DIALOG MED EVA STEEN CHRISTENSEN
OG KUNSTHISTORIKER MAG. ART. DORTE KIRKEBY ANDERSEN

Baggrund

Den iøjefaldende stringens i Eva Steen Christensens værk har med sikkerhed mange forklaringer. Med historisk bagklogskab kan den synes at knytte an helt tilbage til hendes opvækst, hvor hendes forældres beskæftigelse som hhv. regnskabschef og ingeniør – formodentlig ret ubevidst – har tegnet mulige systematiske veje ind i de opgaver, kunstneren siden har stillet sig. Oplysningen om at hun indledningsvis læste jura giver beskueren en forklarende aha-oplevelse i forhold til den grundige analyse, der spores i værkerne. Jurastudiet indså hun dog hurtigt, ikke var den ”rette hylde”, men gennemførte på bachelorniveau. Undervejs havde Eva Steen Christensen fulgt tegneundervisning, arbejdet med tegneserier og havde forhørt sig om arkitekt-studiet – en naturlig forlængelse af hjemmets samtaler om ingeniørkonstruktioner.

Med ét bød der sig en helt anden mulighed, hvor hun både kom ud af de vante rammer og fik afprøvet den kreativitet, der ikke kunne finde indpas på jura-studiet. Som mange danske kunstnere indledningsvis har mødt kunstens verden på fx Ærø eller Holbæk Kunsthøjskole, tog Eva Steen Christensen på anbefaling springet over Nordsøen til City of Bath College. I billedhuggeren Simon Müller fik hun en lærer, der åbnede vide perspektiver for skulpturens form, materiale og indhold. I dialoger om værker på udvalgte udstillinger blev der sat ord på skulpturens væsen og virkemidler, mens der i værkstedet fysisk blev arbejdet med mange forskellige teknikker. Der blev set på og snakket om konceptuelle værker, mens det var de klassiske billedhuggerfærdigheder, han videregav.

Springet var den rette beslutning. Eva Steen Christensen var straks blevet optaget på skolen i Bath, forblev i England og fortsatte som den eneste derfra til den velrenommerede kunsthøjskole Chelsea School of Art i London. Der tog hun i perioden 1993 - 96 en tre-årig BA honors i skulptur.

► **Gennem.** 1998

Bemalet dørkarm og paneler,
mdf-plade 235 x 30 x 35 cm
Charlottenborgs forårsudstilling 1999
Møstings Hus 2000

Londons mange udstillingssteder bød på et væld af skulpturindtryk fra hele verden. Særlig markant mindes Eva Steen Christensen besøget i 1992 på Saatchi Gallery til den epokegørende Young British Artists-udstilling. For første gang så hun et værk af den engelske billedhugger Damien Hirst – den i dag højt anerkendte skulptur af en haj i en akvarieagtig beholder fyldt med formaldehyd. På samme udstilling gjorde også hans skulptur *A Thousand Years* stort indtryk: I en lukket montre ses et forrådnende kohoved, der gradvist blotlægges, mens fluer lever og dør i det indelukkede rum. Selv om Marcel Duchamp og *the readymades* på mange måder havde sat skulpturen fri, blev mødet med værker af billedhuggere som Hirst, Rebecca Horn, Mona Hatoum og Rachel Whiteread enestående øjenåbnere – tænk, at skulpturens materiale kunne være et hoved i forfald, det kulørte plastaffald Tony Cragg brugte til vægdekorationer eller Whitereads afstøbninger af "luften" – *the negative space* – mellem bøgerne i en reol eller mellem trappetrinene og loftet i en trappeopgang! Skulpturbegrebet blev bredt ud, og verden stod åben.

Inventar

I 1996 går det for alvor løs. Eva Steen Christensen tager afgang fra skolen i London, og en række værker præsenteres for offentligheden. På den danske kunsts scene dukker hun for første gang op på Charlottenborgs Forårsudstilling, hvor hun debuterer med **Stol II** fra 1995 (se side 97). En spisesæstol forlænger hun nænsomt, så der bliver 5,5 meter fra ryglæn til stolens forside – et møbel til en vanskabning med ekstremt lange låre og proportionalt set meget korte underben. Men ibrugtagelse er umuliggjort ved at sædet er fjernet. Fra at være et velkendt møbel er den skulpturelle form blevet rammen om et langt, gabende hul.

Sidst i studietiden på Chelsea School of Art viser Eva Steen Christensen **Uden titel** (skærm) (se side 28 - 29) – en mægtig, konisk form, der tager afsæt i konstruktionsprincipperne bag et klassisk lampeskærmsstativ. Skelettet er en serie spinkle, gradvist voksende jernringe, hvorom stoffet er riet. **Stol I** (se side 10), og **Skærm** (se side 11) var begge dele af hendes afgangsudstilling på skolen i London. De indgik i efteråret 1996 i kunstmuseet Arkens bidrag til det landsdækkende udstillingsprojekt, "Dansk skulptur i 125 år". Arkens mønstring af samtidens skulptur fik titlen "Ude af form".

Titlen passer perfekt til Eva Steen Christensens bidrag, der er foruroligende omproportioneringer af velkendte former. Stolen er en stol, og dog er den uanvendelig. Hun har misproportioneret sit *object trouvée*, stolen. Som alt andet velkendt hverdagsinventar bærer den dog med sig de mange ord og begreber, vi hæfter på vores omverden. Som billedhugger Bjørn Nørgaards tilbagevendende kaffekop er et billede på det at mødes og dele livet med hinanden, aflæser de fleste beskuerer vel også stolen som det element, der ved bordet er afsættet for at mødes. Men det er her umuliggjort. Et selskab ville skulle sidde på række som på en lang bænk – og uden sædet er de slet ikke velkomne. Lampeskærmsformen ligger til grund for den mægtige dragt, men dog bliver den ikke en lampe. Den bølgende stofdragt er snarere et uoverskueligt objekt i en udefinerbar gråzone mellem et skørt og en arkitektonisk tårnform.

En af de røde tråde igennem Eva Steen Christensens værk er hendes blik for hverdagsinventarets skulpturelle potentialer. **Gennem** (se side 12 - 13) fra 1998 består af en dørkarms velkendte dele. Men den er taget ud af sin arkitektoniske sammenhæng og sat midt på gulvet. Fra at have en funktion i passagen mellem rum er den blevet et objekt. Når den står frit i rummet, kan man se ind, hvor karmen ville have omsluttet væggen. I stedet for væggen ser beskueren ind i den negative, umalede form af karmtræet som kontrast til ydersidens hvidmalede flader.

Fornemmelsen af en almindelig døråbning kender kroppen – men ikke denne. Eva Steen Christensen har ganske enkelt forkortet karmen, så der slet ikke levnes plads til det ord, som beskueren ellers ville knytte til den: passage/gennemgang. En normal dørkarm er menneskebred, mens denne kun er håndsbred. Den umulige passage giver i sin høje, smalle proportionering pludselig et helt nyt billede til begrebet "at passere gennem nåleøjel"!

Hjemmets velkendte inventar danner også afsæt for 2004-værket **Double Standard**. Det består af en samling nøgne sengerammer (se forsiden samt side 16 - 17). De ligner rå, gamle hospitalssenge. Ordet seng knyttes så entydigt til dem, men de er ikke senge. To og to er de forbundne og forvredne. Uden bund, madras og sengetøj kan de ikke danne rum for fødsel, død, elskov, søvn og drømmerier. Der er noget foruroligende ved flokken - hvad er her sket? Er det den psykiatriske afdeling, der har gjort oprør og er flygtet til fare for sig

selv og andre? Værket står åbent for vores associationer. Tankevækkende er det at se, hvordan også andre kunstnere har bearbejdet den ellers så trygge sengeform: Mona Hatoum har fx brugt en *readymade* hospitalsseng, hvor hun frem for metallameller forsyner den med - et velkendte element fra hendes opvækst i Libanon - strenge af pigtråd, der entydigt fører tankerne i en negativ retning.

I 2008 var Eva Steen Christensen gæst hos sammenslutningen Grønningen, som hun blev en del af i 2009. Det år gæstede de Bornholms Kunstmuseum, hvor hun viste **Kabinet** (se side 18 - 19). Atter knyttes an til en velkendt form: Et stort, solidt klædeskab. Og atter er formen et synsbedrag. Varen har aldrig været sat i produktion. Her er ikke tale om et let greb i forhold til en *readymade* fra IKEA. Eva Steen Christensen har sammen med en snedker opbygget det, der ligner et lodretstående klædeskab, men det er funktionsløst, der er ingen døråbning. I lidt over en halv meters højde stikker en anden skabsform vandret gennem det store skrummel. De to sammenvoksede elementer er effektivt kontrasteret ved at den lodrette form er beklædt med valnøddefiner mens den vandrette mimer samme mål, men er udført i sort melonbetrukket MDF-plader. Set fra siden afviger den vandrette del stærkt fra en traditionel skabsform - der er hverken bund eller top. Som den surrealistiske maler René Magritte over en malet pibe skrev: "Ceci n'est pas une pipe", således er dette skab heller ikke et skab.

Fælles for de beskrevne værker er det, at Eva Steen Christensen opererer med elementer, der for øjet synes velkendte, men undervejs får et *twist*. Lampeformen er rigtig, men er ingen lampe. Skabet er en skabsform, men ikke et rigtigt skab. Sengen mimer sengeformen, men er ikke en seng. Ved at arbejde tæt op ad hverdagens inventar får hun direkte forærende de ord og erindringsassociationer, som beskuerne hver især allerede har oparbejdet til dem - deres medfødte vokabular. Hverdagens inventar bearbejdes til formel skulptur, og deres navneord må give fortabt. Værkerne kommer til at stå i et mellemrum - mellem det velkendte og det ufattelige.

Skulpturerne har deres eget intellektuelle rum, der med fx forvoksede lampeskærme og forlængede stole kan vække litterære associationer til den surrealistiske, fordrejede verden i "Alice i eventyrland". Selv berører Eva Steen Christensen den kanoniserede passage hos Marcel Proust, hvor den tilfældige servering af lindete og Madelaine kage igangsætter en flod af erindringstanker.

► **Extruder.** 2004
Hvidmalet mdf-plader
Diam. 150 cm, dybde 75 cm
Udstillingen Havens Begyndelse
Galleri Specta, Kbh.

Som også venskabet med Pia Tafdrup afspejler, er Eva Steen Christensen stærkt bevidst om de nære bånd mellem ord og form. Hun lægger eksempelvis Tove Ditlevsens digtsamling *Det runde værelse* som grundtone i sin 2000-udstilling i Møstings Hus. Hendes deltagelse i den kreative bestyrelse bag "Madeleines Madteater" samt arbejdet i 2006 og 2010 med scenografi til forestillinger i "Videnskabsteatret" om henholdsvis stamceller og fedme + diabetes er formidlende nybrydninger i en æstetisk forskning i grænsefladerne mellem skulptur, ord, teater og videnskab.

En helt anden slags inventar tog Eva Steen Christensen livtag med i 2009, da hun var blandt de kunstnere, som Københavns Kommune inviterede til en nytænkning af legepladsen. Det velkendte ikon, klatrestativet, har hun givet et eget *twist*. På den herostratisk berømte Blågårdsplads – der, som de såkaldte Ghetto-kvarterer, for det meste er en god ramme om mange velfungerende menneskers hverdag – genskabte kunstneren for meget små midler legepladsen i forlængelse af Kai Nielsens granitplads. Det blev til et stringent enkelt gyngestativ, nogle cirkulære klatreflader og et vellykket nyt bud på klatrestativ med gennembrudte cirkulære former og vandrette hvileflader af træ, malet i toner, der matcher de andre elementer på legepladsen.

Konstruktion og matematik

I 2004 var installationen **Mirror** (se side 82 - 83) Eva Steen Christensen gæstebidrag hos sammenslutningen Den Gyldne på Charlottenborg. Hun gik i dialog med stedet ved at tage fat i salens *readymade* sildebensparket. Det mimerede hun i mønsteret, som hun i en ret vinkel fra gulvet syede op ad den hvide væg. Feltet var indrammet af et træskelet, der antydede spejlingen fra gulvet til væggen. Den tids- og præcisionskrævende arbejdsgang afkræver respekt: Med gode hjælpere brugte Eva Steen Christensen uendelig lang tid på at sy parketmønsteret gennem huller boret i salens dobbeltvægge, hvor hjælpere i hulrummet returnerede sytråden. På gulvplanet stod en lodretstillet døråbning, som i princippet kunne passeres, mens dens spejling i forskydningen endte oppe på væggen som en imaginær åbning – en dør man kun kunne tænke sig igennem. Værket opstod i en direkte tilknytning til de eksisterende former og mål – lidt som et af Rachel Whitereads værker, hvor hun i målestoksforholdet 1:1 præsenterede en afformning af et rum. I **Mirror** gik Eva Steen Christensen med nål og tråd skridtet videre fra afformning til en overførsel i en teknik og et

Habitat. 2008

Træ og metalbeslag
450 x 350 x 350 cm
Udstilling Sculpture by
the Sea, Århus

materiale, som man ikke umiddelbart forbinder med traditionel skulptur. Samme år fik Eva Steen Christensen af Herning Kommune bestilling på en skulptur til Herning Social- og Sundhedsskole. På Statens Værksteder for Kunst, Gammel Dok i København, udførte hun skulpturen **Grønne hus** (se side 84 - 85). Den piktogramagtige, åbne husform står som en stregtegn i rummet og er udført i grønmalet metal. Den danner rammen om en fascinerende kuglekonstruktion, som hun møjsommeligt har opbygget i polycarbonat og sammenlimet med det giftige methylenchlorid. I et velkendt vækstmønster spreder de rombeformede kassetter sig ud fra kuglens centrum – som grankoglers skæl, solsikkens frømønstre, konkylens løbegange eller fordelingen af blomkålets buketter. Her dykkede Eva Steen Christensen for første gang ned i Fibonacci-tallene. De fik navn efter den italienske matematiker Leonardo Fibonacci, der beskrev den omkring år 1200. Tallene dukker jævnlgt op i kunstens verden, som hos italieneren Mario Merz, hvor de i nogle af hans installationer står bukket i neon. Talrækken indledes: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34... og hvert nyt tal opstår ved summen af de to foregående. Proportionerne i Det gyldne snit knytter direkte an til Fibonacci-tallene, der også bringes i anvendelse i poesi, arkitektur og i musik.

Fascinationen af Fibonacci-tallene fik en helt anden form i **Transparent Growth** (se side 90 - 91), som i 2007 var Eva Steen Christensens bidrag til udstillingen "Skulptur i Eventyrhaven", Odense. Det midlertidige værk blev til oppe mellem grenene i et af parkens store piletræer. Umiddelbart i visuel diametral modsætning til træets krogede organiske vækst – der dog gren for gren følger Fibonacci-tallenes logik – har kunstneren opbygget en streng kube af trælistes. Inden i den er der yderligere tre gradvist mindre rammer proportioneret efter det velkendte vækstsysttem. Tankevækkende er det, at begge elementer, det levende og det konstruerede, passer ind i den matematiske formel. Med skulpturens placering i begyndelsen af træets forgrening, deler de også et fælles rum.

I kataloget til udstillingen skrev Magnus Thorø Clausen bl.a.: "Placeringen oppe i træet aktiverer et rum som måske først og fremmest er forbundet med barndommen, hvor man kravler rundt mellem grenene, bygger udkigstårne osv. Det holder man så op med når man bliver ældre. I Eva Steen Christensens skulptur undersøges en mulig genetablering af rummet i træerne forbundet med fantasi og fiktion, et rum der bryder med jordforbindelsen og dens afgrænsende principper til fordel for et mere uafgjort og åbent univers."

Skulpturen vækker umiddelbart ord-associationer til hule, men igen uden formelt og praktisk at være det.

Transparent Growth er på en og samme tid florlet at se til mens den udgør en stor skulpturel form. Her havde Eva Steen Christensen fundet et princip og en form, som skulle udforskes. Da hun to år senere var inviteret med til det store udendørs udstillingsprojekt "Sculpture by the Sea" ved Århus valgte hun i **Habitat** (se dette opslag), at arbejde videre med afprøvning af en beslægtet form, der blev sat langt fra traditionelle skulptursokler – atter oppe i et træ. Samme type placering havde hun i 2008 brugt til en let trækonstruktion beklædt med plastic (se side 88). Den skaber associationer til et nedskaleret drivhus hvor krystallinske karnapper fremstår som arkitektoniske knopskydninger. Den var hendes bidrag til udstillingen "Den Nye almindelighed" – en skulptur-udstilling, der fandt sted i ret utraditionelle rammer: Rummet i og omkring "De gamles By" i København.

På værkstedet har kunstneren arbejdet videre med en model til endnu en træskulptur (se side 92 - 93) – altså både udført af træ og i et træ. Efter de samme Fibonacci-tal leger hun med en husform, der i gradvis vækst skifter retning fra at stå med taget oppe til nede. Modellen er blevet til på forespørgsel fra Brande Højskole, der i forvejen har markante kunstværker, heriblandt Bjørn Nørgaards brønd Odins Øje. Blandt sine fokuspunkter har skolen ordblindhed. Som de 28 felter i glastaget over brønden er smykket med alfabetets bogstaver, spiller Eva Steen Christensens skulptur på vores ord-bevidsthed – hvornår er et hus et hus? Når det står på jorden, hænger i et træ eller står med taget oppe eller nede? Værket er med til at skærpe vores forhold til ord og begreber.

Matematikken er også et afgørende element i Eva Steen Christensens seneste værk. Gennem de sidste tre år har hun arbejdet med den kunstneriske udsmykning af pladsen foran Kulturhuset "Den gule villa" på Kjeld Petersens Plads på Frederiksberg i det, der hedder "Revykvarteret". Huset ligger som en kulisser tilbagetrukket fra vejen med facaden vendt mod pladsen. De omkringliggende bygninger er langt større og mere moderne end den gamle patriciervilla, som er et af de få levn fra dengang Frederiksberg Gasværk lå der. Kunstneren har bl.a. arbejdet med de givne farver i de omkringliggende bygninger, de røde mursten, og har trukket dem ind på pladsen via farveholdningen i beplantningen på pladsens ene side. Den omlagte plads, der

afsluttes i foråret 2011 har hun givet titlen **Sidste scene** (se side 36 - 37 og denne side). Ordene tænker hun sig skrevet i belægningen, så beskueren bliver opmærksom på det rum han/hun træder ind på. Scenens/pladsens mange elementer og skæve vinkler samles i en mangefacetteret vandskulptur. Fra et lille bassin foroven strømmer vandet ned over den krystallinske struktur til et 15 cm dybt stjerneformet bassin i niveau med pladsens belægning og med samme form som skulpturens afgrænsning nedadtil. Skulpturen skal give indtryk af at svæve over bassinet, så den hviler kun på den centrale del af basen, ikke på de yderste spidser, og den lette asymmetriske drejning i de krystallinske spidser understreger bevægeligheden i den store masse.

MDF-modellen til vandskulpturen har Eva Steen Christensen lavet i tæt dialog med civilingeniørerne Finn Thrige Andersen og Ole Eriksen, der begge er hendes fars gamle kollegaer. Indledningsvis udførte kunstneren en model i målestoksforholdet 1:5 i papir med et kerne af rundstok og karton. Dernæst indførte og afstemte ingeniørerne alle mål i et avanceret 3D program, så hun kunne udføre MDF-modellen i fuld størrelse: 1,5 meter i højden og 1,9 meter i bredden.

Atter har Eva Steen Christensen med overbevisende resultater kombineret æstetik med det stringente, matematisk beregnede i spændingsfeltet mellem videnskab og kunst.

◀ 1:200 Model af Kjeld
Petersens Plads. 2008
Pap, træ og modellervoks
55 x 120 x 150 cm

Mirror. 2004
Træ og sytråd
Den Gyldne,
Charlottenborg, Kbh.

Grønne hus. 2006

Bemalt jern og polycarbonatplade

420 x 300 x 200 cm

En del af udsmykningen på Herning
Social- og Sundhedsskole sammen
med Gipsrelieffer (side 62 - 63).

Fencing. 2006

Bemalt træ og jern

500 x 600 x 700 cm

Malmö Konsthall

Udstillingen MALM 2

◀ **Uden titel.** 2008

Træ, plast og snor

90 x 120 x 150 cm

Installation til udstillingen Den
ny Almindelighed i De gamles By
på Nørrebro, København

Ghost. 2005

Hvidt uldgarn

Installation uden for Rydals
Museum i Sverige. Udført i
samarbejde med Camilla Berner

Transparent growth. 2008

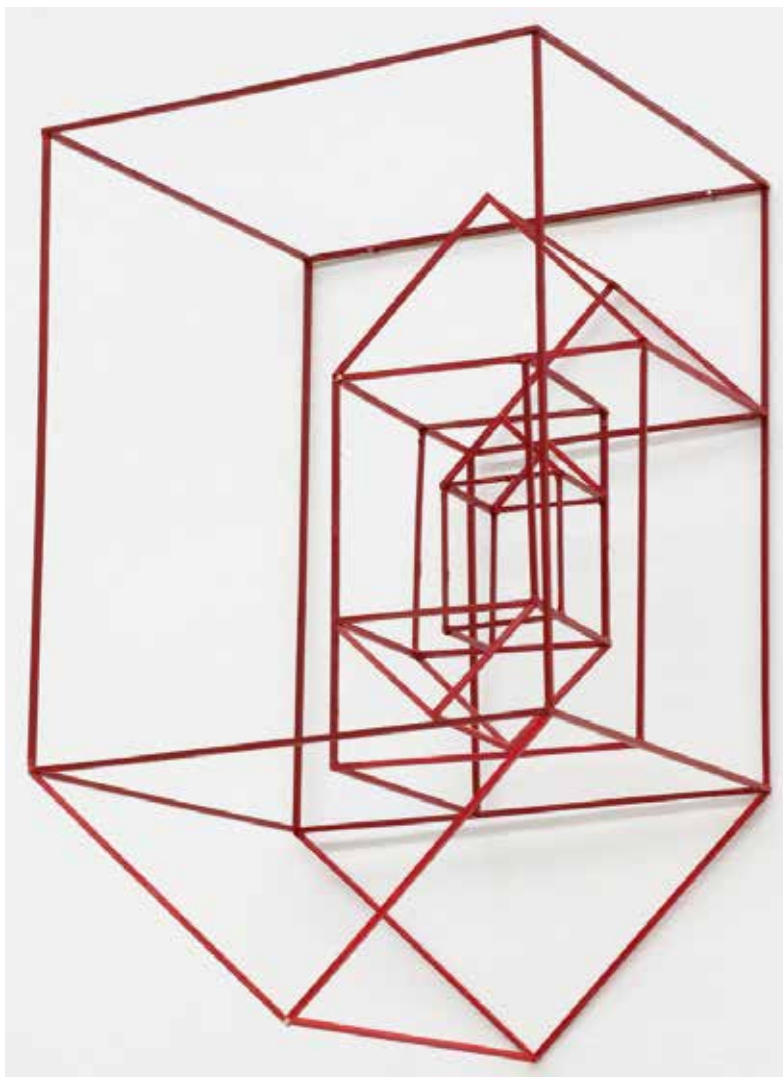
Træ og metalbeslag

350 x 350 x 350 cm

Udstillingen Skulptur i Eventyrhaven

Tilhører Odense Kommunes Kunstfond

To skulpturskitser. 2010

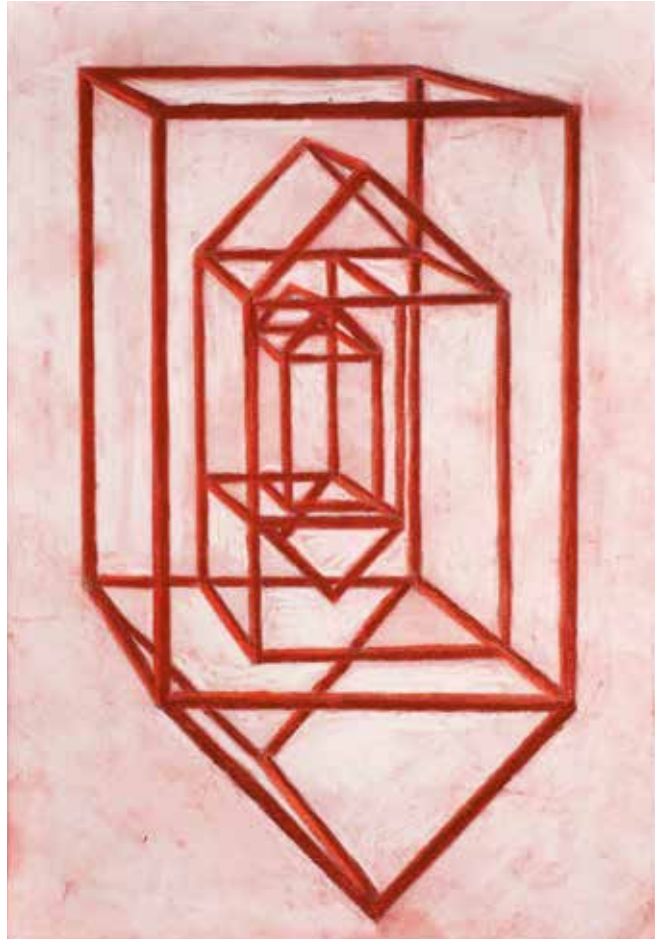
Tiltænkt en trækrone

Bemalet træ

60 x 35 x 35 cm

› *Kridt på papir*

42 x 30 cm

Legeplads. 2009
Bemålet metal og træ
Udført for Københavns
Kommune. Blågårdsplads, Kbh.

► **Stol II.** 1996

Stol og maghoniitræ

90 x 150 x 550 cm

Charlottenborg

Forårsudstilling, Kbh.

Kunstneriske aktiviteter

1992 -93

- City of Bath College, Bath i England. Et-årig grunduddannelse, valgte skulptur som sit foretrukne medie.

1993 -96

- Gik 3 år på skulpturlinjen på Chelsea School of Art i London og fik en BA honors i skulptur.
- Tildelt legat fra Dansk Tennis Fond.

1996

- Dansk debut på Charlottenborgs Forårsudstilling. Udstillede **Stol II**.
- "Degree Show" på Chelsea School of Art - afgangsudstilling.
- Udstillingen "Ude af form" på Arken i Ishøj 6.9. – 20.10. Udstillingen var en del af det landsdækkende projekt "Dansk skulptur i 125 år". Deltog med **Stol I** og **Skærm** (se side 10 - 11).
- Lavede udstillingen "Point in time" sammen med to andre kunstnere i en tom kontorbygning på Saffron Wharf i London.
- Solgte lille bronzeværk til The London Institute.

1997

- "Between" på den danske ambassade i London – dialogudstilling med Trine Olrik.
- Charlottenborgs Forårsudstilling. Udstillede **Double** (ikke afbildet).

1998

- Flyttede fra London tilbage til København.
- Underviste på Bagscenen - en daghøjskole for unge, der forberedte sig til uddannelser inden for hovedsagelig teater og film.

1999

- Underviste på Bagscenen.
- Charlottenborgs forårsudstilling. Udstillede skulpturen **Gennem** (se side 12 -13), og fire værker i papir, hvoraf Statens Kunstfond købte en collage.

Uden titel. 2001

Bemalet mdf
240 x 550 cm
Spisestedet 1. th., Kbh.

► **Bassin.** 2005

Sytråd på papir
21 x 30 cm
stillingen Noras Ark
Galleri Specta, Kbh.

2000

- "Andet værelse", første soloudstilling i Møstings Hus, Frederiksberg.
- Dag (s. 44 - 45). Soloudstilling med lysinstallation på Overgaden, Kulturministeriets Udstillingsbygning.
- Lavede 14-dages projekt for børnehavebørn på Frederiksberg.

2001

- Ruminstallation i Herluf Trollesgade 9, København på spisestedet 1.th. (Se billedet til venstre)
- Gæstelærer på Skolen for Fotokunst, København.
- Tildelt arbejdslegat fra Statens Kunstfond.

2002

- Blev udtaget til projektet "Triade. Nordischer Klangfestival" i Neues Kunsthau, Ahrenshoop i Tyskland, hvor nordiske billedkunstnere og komponister forholdt sig til tekster af digtere. Arbejdede med digte af Inger Christensen bl.a. Epilog. Mødte digteren og forfatteren Pia Tafdrup, som hun siden har været i dialog med.
- Triade-projektet turnerede i 2003 til hhv. Pommersches Landesmuseum i Greifswald og til Ystad Konstmuseum i Sverige.
- "The Kiosk Project Gallery", London. Gruppeudstilling. Udstillede nogle af de sydede billeder.

2003

- Deltog i udstillingen "Andre Rum" kurateret af Veo Friis Jespersen og Torgny Wilcke. Udstillingen fandt sted i F. L. Smith-hallerne, København 9.5. - 1.6.
- Gæst på Kunstnersammenslutningen Den Gyldnes udstilling på Charlottenborg. Viste **Carpetroom** (s. 46 - 47).
- Medlem af UKK (Unge Kunstnere og Kulturformidlere), indtrådte i UKKs udvalg for Kunst i det offentlige rum.
- Modtog produktionsstøtte fra Kunstrådet.

2004

- Deltog i "PT04" i Janusbygningen, Tistrup.
- Udstillede med Den Gyldne på Charlottenborg, som medlem.
- "C/O Sophienholm" på Sophienholm. (Lyngby Kunstforening) 26.9. - 22.10. Installationen **Mirror** (s. 82 - 83) Udstillingen var kurateret af Miguel Vega Olivares.
- Deltog i projektet "Frederiksberg På Plakaten" m. udstillinger på Møstings Hus og Byggeriets Hus samt plakatgengivelser af kunstnernes værker i byrummet 23.11. -19.12.
- Stod for et undervisningsforløb for Københavns tegnelærerforening.
- Modtog produktionsstøtte fra Kunstrådet.

2005

- Censor på Forårsudstillingen, Charlottenborg.
- "Stilla Kaos - Forgængelighed" på Alingsås Konsthall og Rydals Museum, Sverige. En gruppeudstilling. Udstillede **Carpet** (s. 57) – et ægte tæppe udskåret med tre blomster. Lavede i fællesskab med Camilla Berner flere stedspecifikke værker bl.a. interventionen **Ghost** (s. 89).
- Udstillede med Den Gyldne på Charlottenborg med værket **Reclining** (s. 32 - 33).
- "Nora's Ark", soloudstilling på Galleri Specta, København. 26.8. – 24.9. Statens Kunstfond købte 4 værker og Herning Kunstmuseum 3 – alle værker på/i papir.
- Tildelt arbejdslegat fra Statens Kunstfond.
- Modtog produktionsstøtte fra Kunstrådet.

2006

- Deltog på udstillingen "MALM 2" i Malmö Konsthall med værket **Fencing** (s. 86 - 87). Udført på Statens Værksteder for Kunst.
- Lavede scenografi for Videnskabsteatret, København til en forestilling om stamceller.
- Udsmykningsopgave på Herning Social- og Sundhedsskole. Skulpturen blev udført på Statens Værksteder for Kunst og støttet af Herning Kommune med anbefaling fra Herning Kunstmuseum.
- Censor på Charlottenborgs Forårsudstilling.
- Tildelt arbejdslegat fra Statens Kunstfond.

2007

- Udstillede **Fencing** fra 2006 på Horsens Kunstmuseum 21.4 - 17.5.
- Kunsthallen Brandts i Odense, udstillingen "Rundt på gulvet", 9.6. - 26.8. Udstillede **Under cover** (s. 34 - 35).
- "Housewarming" - kunstnerkurateret udstilling Amagerfælledvej, Kbh S - udstillede **Double Standard** (s. 16 - 17) i soveværelset i en patriciervilla, der var en del af udstillingslokalerne.
- Medlem af det kunstnerstyrede initiativ Skulpturi.dk, som fra 2007 har drevet et udstillingssted for dansk og udenlandsk samtidskunst, først i Sydhavnsvej, Kbh. S, siden i St. Kgs. gade. Aktive medlemmer er kunstnerne Tina Maria Nielsen, Rikke Ravn Sørensen, Jørgen Carlo Larsen, Mikael Thejll, Karin Lorentzen, Veo Friis Jespersen, Eva Steen Christensen, Anders Bonnesen, Heine Kjærgaard Klausen samt Phd. stipendiat på Kunst- og Kulturformidling, KU, Magnus Thorø Clausen.
- Udstillede **Tableaux** og bogen **Andet Værelse** (s. 67) på Skulpturi.dk's åbningsudstilling 17.11. - 12.1.08.
- Indtrådte i Værkstedsrådet for Statens Værksteder for Kunst, udpeget af Akademirådet. Formand for Værkstedsrådet fra 2008.

► **Videnskabsteatret**. 2010
 Scenografi til forestillingen
 Fedme og diabetes.
 Opført på Panum Institutet, Kbh.

- Deltog i "Julekalenderudstillingen – Snowfall" på Vejen Kunstmuseum 1.12. – 20.4.08 med installationen **Flowers of Discovery** (s. 50 - 51), som blev skabt til museet. Udstillingen var kurateret af Kirstin Vaaben og Mette Vangsgaard.
- Modtog produktionsstøtte fra Kunstrådet.

2008

- Soloudstillingen "Havens begyndelse" på Galleri Specta. 29.2. – 5.4.
- Kunstnersammenslutningen Den Gyldne på Randers Kunstmuseum 5.4. – 15.6. Deltog med værket **Double Standard** (s. 16 - 17) fra 2007.
- Skulpturi.dk. 24.4. - 24.5. "Udkast/outline" – strategier for visuelle indgreb i det offentlige rum - gruppeudstilling. Lavede skitse til en digital have foran Nokias kontorkompleks.
- Viste installationen **Transparent growth** (s. 90 - 91) på triennalen "Skulptur i Eventyrhaven" - en udendørs udstilling i Odense 19.6. – 19.10., kurateret af Bjørn Poulsen.
- Blev inviteret til Australien, for på stedet at udføre installationen **Astrogarden** (s. 52 - 53) til den udendørs udstilling "Sculpture by the Sea", Bondi Beach.
- Deltog i den kunstnerkuraterede gruppeudstilling "Den nye Almindelighed" på udendørsarealet ved De Gamles By på Nørrebro i København 23.5. – 28.9.
- Deltog som gæst til kunstnersammenslutningen Grønningens udstilling på Bornholms Kunstmuseum 1.11. – 18.1.09. Udstillede **Kabinet** (s. 18 - 19).
- Tildelt Agnes Lunds Mindelegat og arbejdslegat fra Statens Kunstfond.
- Modtog produktionsstøtte fra Kunstrådet.

2009

- "Long way home". Skulpturi.dk udstillede på Cluster i Berlin 7. – 28.2. Bidrog med **Neonrum** (s. 21).
- Deltog i "Kunstnermøder", et formidlingsprojekt på Vejen Kunstmuseum.
- Det australske udstillingskoncept "Sculpture by the Sea" blev brugt ved stranden syd for Århus, 5. – 28.6. Bidrog med **Habitat** (s. 78).
- Udformede en kunstlegeplads på Blågård's Plads (s. 94 - 95), København, som del af projektet Plads til leg - hvor en række kunstnere nyfortolkede den traditionelle legeplads for Københavns Kommune.
- Blev optaget som medlem i kunstnersammenslutningen Grønningen og afsluttede derfor tilknytningen til Den Gyldne.
- Tildelt Niels Wessel Bagges Hæderslegat.

2010

- Deltog i udstillingen "Tilløb til rum" (Billedhuggertegninger) i Clausens Kunsthandel 9.1. – 13.2., kurateret af Bjørn Poulsen.
- Scenografi for Videnskabsteatret til forestilling om fedme og diabetes.

- Nikolaj for Børn. Foredrag og workshop om kunst og matematik for matematiklærere.
- Udstillede som medlem sammen med Grønningen, på Kulturkajen Docken, København 18.9. – 10.10. bidrog med **Fencing** (s. 86 - 87) fra 2006.
- Udsmykningsopgave på Kjeld Petersens Plads, Frederiksberg.
ESC opbyggede 1:1 mdf-model af skulpturen på Statens Værksteder for Kunst.
Opgaven er bestilt af Statens Kunstfond og Frederiksberg Kommune.
- Indtrådte i Kunstforeningen Gl. Strands bestyrelse, indsat af Akademirådet.
- Tildelt Valdemar Petersen og Hustru Esther Moesmann Petersens Legat med tilknyttet retrospektiv udstilling på Vejen Kunstmuseum.

Dette katalog er udgivet i forbindelse med den
15. legatudstilling på Vejen Kunstmuseum.

Eva Steen Christensens udstilling kan ses
fra 1. december 2010 til 1. maj 2011.
Julekalender-delen vises kun til den 20. februar 2011.

© **Værker** – Eva Steen Christensen

© **Tekster** – Teresa Nielsen, Pia Tafdrup, Magnus Thorø Clausen,
Dorte Kirkeby Andersen og Eva Steen Christensen

Foto: Erling Lykke Jeppesen side 16, 17, 22, 23, 24, 26, 30, 31, 59, 64, 65, 66, 68, 69, 70, 71, 77, 86, 87, 92, 93, 99.
Anders Sune Berg side 8, 14, 15, 18, 19, 24, 32, 33, 46, 47, 57, 82, 83. Bent Ryberg side 10, 11, 44, 45, 60, 61, 67.
ESC s. 5, 28, 29, 36, 37, 39, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 62, 63, 73, 78, 79, 84, 94, 95, 97, 98. Sophus Ejler Jepsen side 6,7.
Mads Gamdrup side 12, 13, 21, 75. Sebastian Schørring side 25, 89. Torben Eskerød s. 34, 35, 41, 90, 91. Marcelo Lerer
side 48, 49. Dorte Krogh side 58. Mingo Foto side 58. Mogens Elgaard side 101. Gosuke Sugiyama side 88.

Redaktion: Eva Steen Christensen og Dorte Kirkeby Andersen

Korrektur: Selma Jensen m.fl.

Grafisk design: www.metteussing.dk

Billedbehandling: Erling Lykke Jeppesen

Tryk: Narayana Press, Gylling

Oplag: 600

Bogen er sat med: Futura og Didot

Omslag: 300g Invercote G

Indhold: 150g G-print

ISBN: 978-87-87316-05-7

Kataloget er muliggjort med støtte fra Statens Kunstråd

Forsidebillede: Double Standard. 2007

Bagsidebillede: Uden titel (syede senge på papir). 2005

Forsideflap: Double (stof på papir). 1998

Billedet på omslagets inderside: Carpetroom. 2003

VEJEN KUNSTMUSEUM

Østergade 4

6600 Vejen

Tlf.: 0045 75 36 04 82

e-mail: museum@vejenkom.dk

www.vejenkunstmuseum.dk

**VEJEN
KUNST
MUSEUM**

**STATENS
KUNSTRÅD**
DANISH ARTS COUNCIL

EN STOR TAK

til Billedkunstrådet for støtte til gennemførelse af denne publikation.

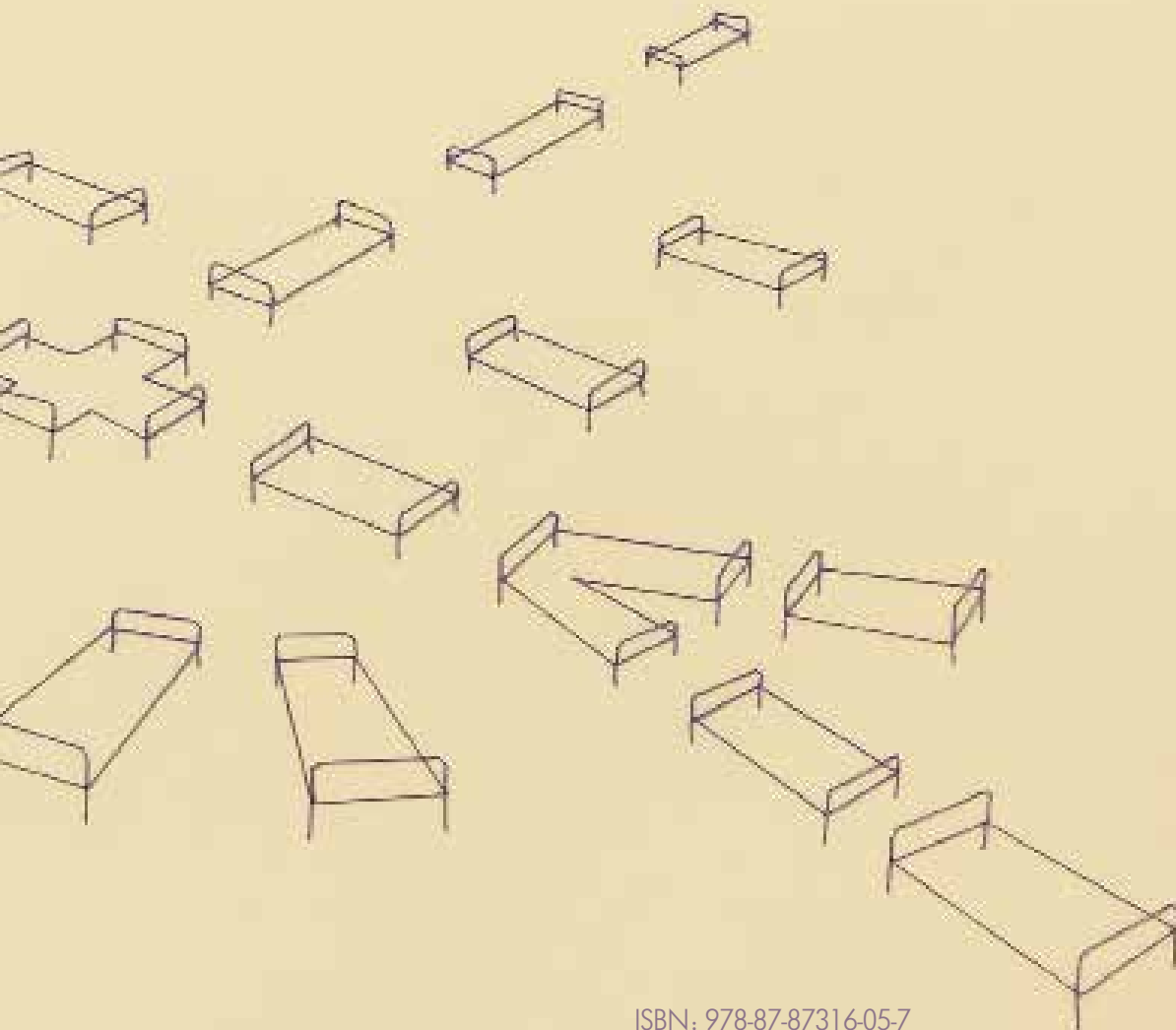
til Pia Tafdrup, Teresa Nielsen og Magnus Thorø Clausen for udarbejdelse af tekster.

også tak til Erling Lykke Jeppesen, Mette Ussing, Dorte Kirkeby Andersen, Anders Bonnesen, Selma Jensen og Karin Lorentzen som på forskellig vis har bistået med en uvurderlig indsats til denne publikation.

og en særlig tak til bestyrelsen for Valdemar Petersen og hustru Esther Moesmann Petersens Legat for at være blevet den 15. legatmodtager.

Eva Steen Christensen

ISBN: 978-87-87316-05-7